

**DŽEK
SLEJD**

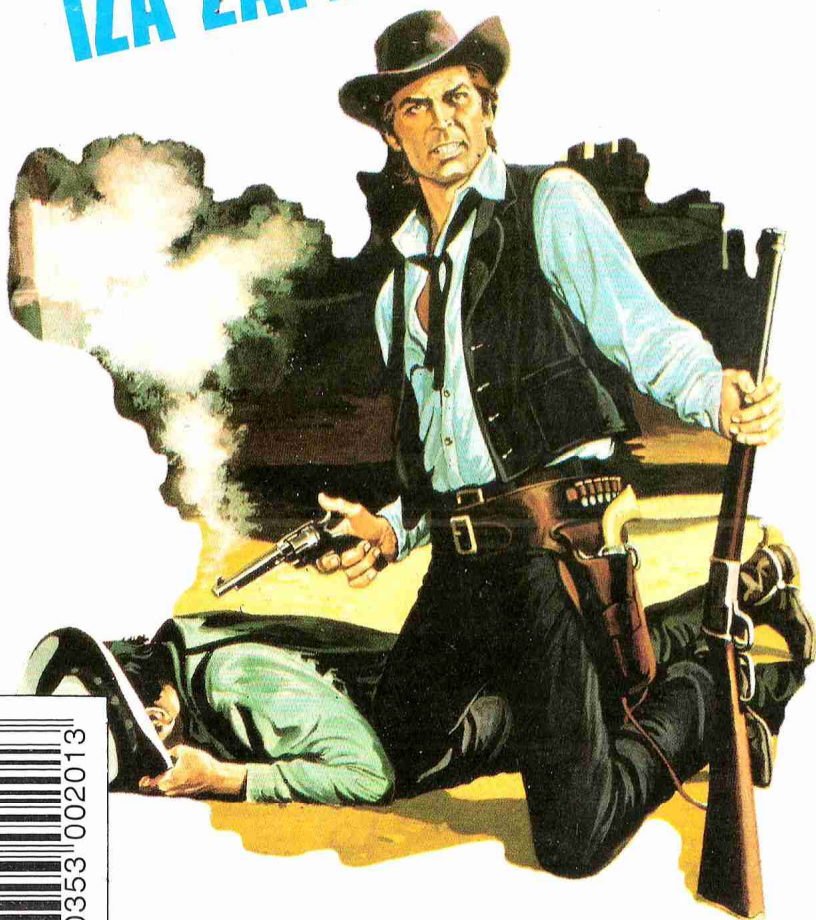
**BROJ
138**

**CENA
8,50 DINARA**

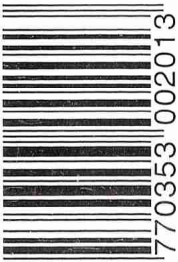
**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEJN

IZA ZATVORSKIH ZIDINA

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

★ **ŠEJN** ★

DŽEK SLEJD

IZA ZATVORSKIH ZIDINA

FORUM* MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 138

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
BEHIND JAIL WALLS

Recenzija
Ćamila KULINOVIĆ

Prevod i adaptacija
Ćamila KULINOVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Magda KOLARŠ
Ilona TAKAČ

Štampa: 2. XI 1990.
Tržište: 16. XI 1990.

Izdaje DIP „FORUM-MARKETPRINT“, Novi Sad, Radnička 32
Štampa DP „FORUM-ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1
Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ
Naslov originala: Jack Slade – BEHIND JAIL WALLS
Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.
Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.
Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 135 ATS; Australija 15 AUD; Francuska 68 FRF; Švedska 68 SEK; SR Nemačka 20 DEM; Švajcarska 18 CHF; SAD 12 USD. Uplate slati na devizni račun: PANONSKA BANKA D. D. Novi Sad, 65700-620-219-1261, FORUM-MARKETPRINT Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Šejn“. Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, br. 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Džinovska kapija državnog zatvora razjapila se kao čeljusti kita. Kola koja su vukla dva mršava konja prošla su mimo straže ulazeći u prašnjavo dvorište. Čak Fraser je već čekao novopridošle stojeći raskoračen, sa rukama na leđima u uniformi kaki boje. Držao je kraj močuge od teškog drveta. Fraser je bio užasan batinas. Na njegov zvižduk su svi morali da igraju kako on naređuje.

– Izlazite napolje, pacovi jedni!

Bio je visok, krupan čovek u najboljim godinama. Kaiš mu se pomalo zatezao preko trbuha. Glava mu je bila upadljivo mala, kosa plava kao slama i kratko posečena, a bikovski vrat crven od stajanja na suncu.

Zatvorenici su je jedan od nadzornika stavio međusobno vezane lance, ispadali su iz uzanog otvora na kolima zaštićenog rešetkama kao džakovi krompira. Bili su već četiri dana zatvoreni u tim bednim kolima i sem tri gutljaja vode dnevno ništa im drugo nije dato. Bili su potpuno iscrpljeni.

– Od kada radim u Jumi nikada do sada mi pred oči nije stupila takva gomila bednika. No do sada me radeći u ovom zatvoru nije napuštala nada pa ni sada neće. Ja ću još od vas tvorova da napravim pristojne građane!

Šejn je kao poslednji stupio na tle zatvorskog dvorišta i lagano se ukopao ispred Frasera. Ovaj se na trenutak trže. U tim jasnim očima koje su ga oštro motrile ugledao je duh buntovnika. Zazviždao je kroz zube i obišao Šejna sa svih strana dobro ga odmeravajući.

– Otkud to da izgledaš kao čovek?

– Od kada su već svi majmuni pohapšeni i svi čuvari u Jumi moraju da rade – uzvratio je Šejn.

Fraser buknu, jer nikada nije nailazio na otpor. Ko je dospeo ovamo već je bio slomljen. U državni zatvor u Jumi stizali su samo najgori; ubice i pljačkaši, kojima je poslednje konačište trebalo da bude nedaleko od zatvora u pustinji Gila. To je, uostalom, i bio razlog zbog koje su ovde sakupljeni najsuroviji čuvari, neljudi i date im odrešene ruke. Ovo je, prema tome, bio pakao a Fraser vrhovni đavo.

Šejn je odmah imao priliku da zažali što ga je Sedma brigada sa tajnim zadatkom poslala ovamo u Jumu da otkrije šta se krije iza glasila koje se šire po zemlji.

Već duže vreme u ovim krajevima hara banda razbojnika i čini zlodela veoma uspešno i bezobzirno. Njihova zlodela, kakva se ne

pamte, i nepotrebno prolivanje krvi je čak veoma uzбудilo guvernera ove teritorije.

Glasine su ukazivale na to da su počinioci ovih zločina zatvorenici iz državnog zatvora u Jumi. Možda uz saglasnost čuvara povremeno napuštaju zatvor da bi pljačkali i ubijali? Šejn je trebao da otkrije istinu. Za to je izabrao najteži put. Sa falsifikovanim dokumentima koji mogu da izdrže i najjaču proveru stigao je iz Feniksa u Jumu.

Nije smeo da računa na pomoć, bio je sasvim sam. Sam u paklu Jume. Dočekao ga je pri samom dolasku đavo lično. Fraser je, pošto se povratio od iznenađenja, počeo da zamahuje moćugom. Zatvorenici su pri tome pokušavali da zaštite glavu, izbegnu udarce ili su prosto puštali da se sruče na njih kao letnja kiša. A šta su drugo i mogli da učine kada su im i ruke i noge bile povezane lancima.

Šejn je, međutim, dokazao da se i u ovakvom položaju može braniti sopstvena koža ukoliko se poseduje energija. Munjevito je sagnuo glavu i zaletio se u odebljali trbuh svog mučitelja. Fraser polete kao topovsko đule i sede u prašinu, hvatajući vazduh. Lice mu je bilo tamnocrveno. Bio je pogođen tačno u pravo mesto.

Svi su ostali kao paralisani pred ovim neverovatnim prizorom. Ništa se u ovom četvorouglu okruženom kavezima s rešetkama nije pomerilo. U tim kavezima, kako su ih nazivali, boravilo je hiljade izmoždenih robijaša u svakoj ćeliji po četvorica. Za njih je mesečni dolazak novodošavših bio događaj koji nisu propuštali. Ponekad su te novajlije imale sakrivene dragocenosti koje su im mogli oduzeti, ili su im donosili novosti iz svih krajeva zemlje, a ponekad i prokrijumčarili po koju pisanu poruku.

U svakom slučaju, starosedeocima se pružala mogućnost za zabavu jer su novopridošle mogli da kinje. Bili su iscrpljeni putem i nemoćni da se brane. Pravi plen za sadiste kakvih je ovde bilo na pretek. Uveli su užasan režim, jer su zatvorenici trpeli muke od surovih nadzornika i čuvara, ali i od izvesnog broja svojih nemilosrdnih sapatnika.

Fraser nerado prihvati ruke svojih pomoćnika koji su hteli da ga pridignu, posle uzaludnog pokušaja da to učini oslanjajući se na sopstvene snage. Najzad je uhvatio vazduh punim plućima i mogao da diše normalno. Jedan od naoružanih čuvara koji je upravo mahao kundakom „vinčesterke“ iznad Šejnove nezaštićene glave pogleda upitno svog pretpostavljenog.

Fraser odmahnu glavom. Lice mu je bilo izobličeno od besa.

– Taj momak pripada meni! – kazao je muklo. Na njegov znak dvojica uniformisanih čuvara odvukoše Šejna do gubilišta smeštenog nasred zatvorskog dvorišta. Tamo su ga obesili tako da je jedva palcima noge dodirivao zemlju. Sva težina Šejnovog snažnog tela oslanjala se na palčeve. Ranije ili kasnije će da se smrve kada ne bude mogao više da se odupire na njih, kada ga izda snaga.

– Sutra rano prijatelju ćemo razgovarati ponovo – kazao je Fraser. – Tada ću se pozabaviti tobom i to izdašno. Neka budem proklet ako budeš preživeo prvu sedmicu.

Šejn samo otpljunu. Fraser, međutim, nije hteo da dozvoli da još jednom bude izazvan. Okrenuo se prema petorici novopridošlih. Objasnio im je propise ovog zatvora u Jumi koji su bili posebno strogi. Svako od njih ih je morao znati napamet. Posle toga su zatvorenici bili temeljito pretresani, a onda im je razdeljena zatvorska odeća. Tek posle toga dobili su da jedu i piju vodu koja je smrdela i hleb tako tvrd da bi mazga njime polomila zube.

Naravno, Šejnu ni to nije dato. Stajao je na jarkom suncu tela pokrivenog još samo ostacima odeće tako da mu je na mnogim mestima koža bila izložena suncu koje je nemilosrdno žarilo pa mu je koža pregorela.

Zaslepljen morao je da žmirka, osećajući kako mu usta sve suvlja i suvlja počinju da pucaju. Znao je da do zalaska sunca ima još puna tri časa. Pokušao je da štedi snagu, da bi mu trajala dok se noć ne spusti. Oslanjao je telo čas na jedan čas na drugi palac. Pitanje je koliko je to moglo da mu pomogne.

Pola sata kasnije iz glavne zgrade zatvora je stigla promena. U zatvorsko dvorište je stupila stasala, crnokosa devojka, izuzetno mlada ali veoma bujna. Imala je belu bluzu i crvenu pamučnu providnu suknju. Kretala se kao da nastupa na bini velikog pozorišta. Umela je vešto da koristi sunčeve zrake, pobrinula se da se obrisi njenog tela jasno ocrtavaju ispod tkanine.

Šejn razrogači oči. Takav cvet usred pakla nikako nije očekivao. Zbog toga je spontano zazviždao na način, istina ne preterano otmen, kojim se izražava divljenje privlačnoj ženi.

Fraser je izleteo iz ostave za odeću kao anđeo osvetnik. Pitao je ko je to pri pojavi obožavane kćeri njegovog cenjenog šefa imao smelosti da zviždi tako nepristojno.

Niko nije odgovorio. Kada je Fraser zapretio da će kazniti sve, Šejn se javio.

– To je dovoljno – kazao je Fraser. – Hajde, odvežite ga. Zreo je. Odustajem od toga da mu olakšam. Lešinari te čekaju, Šejn.

Dva uniformisana čuvara priđoše i oslobodiše mu stopala. Šejn se iscerio kada su ga povelili i na kapiji podigli na leđa mazge. Fraser se vinuo u sedlo svog konja. Streljački stroj se sastojao od tri čuvara koji su nosili puške preko leđa. Zatvorenici počеше da pevuše. Šejn im je zahvalio, a Fraser se zakleo na osvetu. Praćen pesmom zatvorenika mučitelj je izjahao iz kapije, a za njim osuđenik na smrt.

*

Kamenolom prema kojem su jahali predstavljao je užasan prizor. Bela okruglina s brojnim oknima i nišama. Tamo su se skladištile kosti mrtvih zatvorenika. Lešinari su otkrili da ovde uvek ima nečega za jelo pa su zbog toga u jatima doletali u ovu zabiti. Njihovi prodorni krici predstavljali su pozdrav novodošavšem. Bilo je to tako neprijatno da su i čuvari ućutali. Ugasili su cigarete.

Fraser se okrete prema Šejnu sa pakosnim osmehom na usnama i zažarenim pogledom.

– Žao mi je što će se sve tako brzo okončati, kopile. Rado bih te malo mučio. Na žalost moram s tobom da okončam stvar po kratkom postupku. Ti si jedan od onih koji se nikada ne povijaju. Tebi se mora slomiti kičma, pre nego što druge podbodeš na pobunu. Kao dinamit si, pa te treba odbaciti što dalje da se ne bi zajedno s tobom odletelo u vazduh.

– Zvuči kao da dobijam pohvale – kazao je Šejn. – Zahvalan sam za to što ovde smem da crknem umesto da uprljam ruke kao što vi to činite, tvorovi jedni.

– U redu je – zaključio je Fraser velikodušno. – Ovde te niko ne može čuti, pa prema tome kaži ili viči sve što ti je na duši pre nego što otputuješ u pakao. Imaš li još neku želju.

– Da – uzvratio je čovek iz Sedme brigade. – Rado bih te ubio.

Čak Fraser se smejao tako jako da mu je trbuh poigravao.

– Pre će se dogoditi obrnuto – kazao je. – Hajde pripremite ga. Neka ovde lagano okonča. – Bio je to tajni znak, šifrovan nalog kojeg su razumeli samo čuvari.

– Mora li da bude baš tako? – pitao je jedan riđokosi čuvar ljutito. – Ovaj ovde vredi više od svih drugih celog ovog škarta kojim se svakodnevno bavimo. Da to okončamo kratko, jednim metkom.

– Možeš ga dobiti ti lično ako baš mora da bude – preseče Fraser.

Čuvar umuknu. Odvukli su Šejna na jedno slobodno mesto između dve stene koje su se uzdizale nasred kamenoloma udaljene jedna od druge najviše deset metara šiljatih kao igle. Razapeli su uže između dve stene i obesili Šejna o njega, a onda povelj konje korakom. Životinje su trebale da povuku drugo uže napred i izvrši pritisak na zatvorenika, da bi ga na kraju ostavili da visi tako bespomoćan, nesposoban da se kreće, bez vode na jarkom suncu. Dva dana bi najduže mogle da traju muke pre konačnog kraja. Pre njega su na ovaj način okončali svi oni koji su nervirali Frasera. Bez presude, bez zakona. Tvrdio je, naime da je u zatvoru u Jumi on zakon.

Odjeknuo je zvuk trube. Dolazio je iz zatvora udaljenog oko jedne milje. Značio je da Fraser mora da sačeka sa izvršavanjem kazne. Ljutito je opsovao i naredio ljudima:

– Požurite! – Videći da oklevaju počeo je da viče: – Ako ne slušate skinuću vam te širite i vraćate se u ćelije, u društvo svih onih dragih ljudi koje ste do sada mučili. Šta mislite šta bi posle jednog sata ostalo od vas? Raskomadali bi vas golim rukama i požderali kidajući komad po komad. Verujte mi!

Dželati su nastavili posao. Šejn je ječao osećajući kako se pritisak i teret povećavaju. Zglobovi su mu pucketali preteče. Počeo je da urla jer su bolovi bivali sve jači, neizdrživi. U poslednjem trenutku pojavili su se jahači. Direktor Faler je bio u crnom odelu sa krutim šeširom. Kraj njega je jahala njegova kći. Gledala je puna sažaljenja zatvorenika kojeg su mučili.

– Fraser! – povika direktor Faler. – Jeste li možda tvrdi na ušima?

– Dalje! – naredio je Fraser smrknuta lica.

Niko ga nije poslušao.

– Ovaj zatvorenik me je uvredio. No, to možda i nije važno. Napao me je, no nema značaja. Ali je on vašu kćerku na prostački način glasno procenjivao.

Direktor je kipeo od gneva:

– Šta vas se moja kćerka tiče, Fraser? Za Mirandu odgovaram ja. A sada odvežite tog čoveka, moram razgovarati s njim.

– Zbog čega? – upitao je Fraser zbunjeno.

– To vam sigurno neću objašnjavati. Nije mi potrebno da vam se pravdam, ni vama ni bilo kome.

– Tačno, ser! – izustio je Fraser nevoljno, jer su revolveraši koji su pratili direktora zatvora postali nestrpljivi. Svi do jednog bi Fräsera rado izbušili mecima kao sito. Do pre nekoliko meseci su još bili pod njegovom komadnom, to jest moćugom od tvrdog drveta. Bilo je tako sve dok Ron Faler, marljivi i preduzimljivi direktor nije povukao spasonosan potez. Oslobodio ih je, naravno pod uslovom da mu štite život, odagnaju radoznalce a zavidljivce učutkaju. Kao slobodnjaci su povremeno mogli da idu u pljačku. Plen su delili pošteno. Sve u svemu, Ron Faler je u Jumi razvio veoma unosan posao. Naravno, ispada je uvek bilo. Ljudi koji su bili ustreljani i umirali. Ne dezertteri, begunci. To Faler nije trpeo. Što se bekstva tiče, direktor je to sredio na veoma efikasan način. Zaposlio je bandu Apača koji bi ušli u trag svakome ko pokuša bekstvo da bi radio sam za svoj račun. Indijanci su Faleru uvek donosili skalp koji je želeo. O tome su već počele da se šire glasine, pa niko nije više ni pokušavao da beži, bar niko od onih koji je uživao prednosti da radi za direktora Faleru. To je, u svakom slučaju, bilo bolje nego peći se u usijanom kavezu ili gubiti zdravlje gradeći puteve.

Miranda nije oklevala, prišla je Šejnu i stavila njegovu glavu sebi u krilo. Sklonila mu je znojem ulepljenu kosu sa čela i napojila ga vodom iz čuture.

Fraser je smatrao da je život veoma nepravičan, gledajući šta direktorova kći radi.

– Otkud možemo znati da taj čovek predstavlja pojačanje za našu firmu? – pitao je nametljivo. – Možda je samo razmetljivac i ništa više?

– Hoćete li da se ponesete sa mnom? – upitao ga je Šejn.

– Što da ne? – prihvatio je Fraser spremno. Uostalom bio je u dobroj formi dok je zatvorenik bio pretučen i iscrpljen. To, prema svemu, nije moglo da omane.

Direktor, međutim, nestrpljivo odmahnu rukom.

– Ja uopšte nisam zainteresovan za leševe. Njih želim da izbegavam koliko je moguće. Ima već suviše slučajeva a ja moram svaki pojedinačno da obrazlažem i potkrepljujem. Argumenti mi lagano bivaju sve slabiji, izmiču mi. Ali ako vas dvojica želite da upore-

đujete svoje veštine i umeća, zbog čega ne potražite neki neutralan cilj?

– Koji? – upitao je pripadnik Sedme brigade.

– Tamo, ona tri lešinara koji kruže nebom. Skinite jednog „vinčesterkom“.

Šejn prihvati. Palčevi na nogama su ga boleli a i ruke su mu bile prilično slabe. Srećom, kažiprst desne ruke je bio neozleđen. Jedan od čuvara ga oslobodi okova, a sam direktor mu pruži pušku. Pregledao je oružje nekoliko trenutaka a onda ga podigao, nanišanio i pucao. Tri puta za redom. Tri lešinara padala su sa neba bez oblaka kao tri teške grudve perja i tresnule o tle.

Fraser zabaci šešir na potiljak i počea se iza uva. Drugo ništa mu nije palo na pamet.

– Priznajem da sam pobeđen – priznao je. – To inače niko drugi ne bi uspeo. Ne bih ni ja verovao da je moguće da nisam video svojim očima.

Pružio je ruku u znak čestitke, ali je Šejn prevideo. Samo je upitao direktora Falera:

– Kuda to putujemo?

Direktor je posmatrao ovog zatvorenika ne krijući divljenje.

– Idemo natrag u zatvor. Ali on za vas neće više biti pakao nego raj na zemlji. Moji ljudi, oni koji rade za mene, dobijaju sve što pozele, što im padne na pamet. Živećete iza zidina bogatije i raskošnije nego što ste živeli na slobodi. A ako budete vredni možete steći i bogatstvo.

– Sve to bi ste morali da mi objasnite malo detaljnije – zamolio je Šejn ne verujući ni sam da se tako brzo i najkraćim putem približio cilju. Ako sve bude išlo dobro sigurno će za četiri sedmice najviše ispuniti zadatak koji mu je Sedma brigada postavila.

II

Šejn je leškario u udobnoj naslonjači odeven u svileni kućni haljetak zagledan u vatru u kaminu. U ovo doba godine u Arizoni je znalo biti prilično hladno. Haljetak mu, istina, nije bio po meri, jer je pripadao direktoru zatvora. Odeća mu je bila tesna u ramenima i plećima pa su mu zbog toga grudi bile gole. Srkao je polako izvanredno kalifornijsko vino.

Miranda, kći sadašnjeg Šejnovog šefa obletala je oko njega i prosto mu čitala želju iz očiju. Da nije u sobi bio stalno prisutan sitničavi direktor Faler proveo bi večer nasamo s Mirandom. Ovako morao je da sluša šta direktor govori. Faler je govorio bez prestanka. Sa naočarima okruglih stakala i metalnim okvirima, visokog čela ličio je više na rasejanog profesora. Tema je bila njegov najmiliji poduhvat, osnivanje tajne firme. Osnovao je pre šest godina kada je preuzeo direktorsko mesto u ovom zatvoru.

– Znete, moje srce pripada velikim gradovima, umetnosti i ribarenju na moru – objašnjavao je Faler. – Ja mrzim ovaj posao. Postao mi je podnošljiv tek onda kada sam spoznao da se njime može brzo obogatiti.

– Šta na to kažu ostali čuvari?

Faler se tiho nasmeja.

– Navikli su da veruju i slušaju. Ne usuđuju se ni da zucnu protiv mene jer sam ja taj koji kao otac porodice određuje koliko će ko dobiti iz mog novčanika.

– Kako to? – interesovao se Šejn.

– Ja odlučujem o zapošljavanju i o potrebama ovog zatvora. Primam i otpuštam s posla. Možete mi verovati da nije nimalo lako naći posao. To uostalom zna svako ko je jednom pokušao da ga nađe.

– Ipak, samo to ne može biti dovoljno – procenjivao je čovek iz Sedme brigade.

– Ne, jer bi me u tom slučaju kad-tad neko od tih smutljivaca pokušao da ocrni i dokopa se mog mesta. U svakom slučaju bi se tome mogao nadati. Dakle, svi su umešani, svi učestvuju!

– Zar svih 40 čuvara?!

– Svi! Naravno visina učešća je veoma različita, što je uostalom pravično. U međuvremenu su se svi već toliko navikli na dodatna primanja da ih se uopšte više ne bi mogli odreći. Žene bi im iskopale oči da najednom moraju saopštiti da su izvori dodatne zarade presušili.

Šejn je pustio da mu pepeo cigare padne na divni indijanski tepih.

– Već sam o toj stvari čuo neka govorkanja.

Direktoru ta primedba nije promakla. Naprotiv.

– Ko vam je pričao o tome? – upitao je oprezno.

– Jedan pajtaš s kojim sam u Kaliforniji sredio nekoliko poštanskih kočija. Sedeo je nekada u ovom zatvoru. Nije, međutim, znao ništa određeno.

Faler je bio zadovoljan odgovorom. Naravno i umiren.

– Hteo bih da verujem da je tako. Moji ljudi su veoma pouzdani i čvrsto vezani interesima. Kako su takvi glasovi mogli da se šire bez obzira što nisu procurile bitne činjenice?

Šejn samo sleže ramenima. Gledao je Mirandu i divio joj se. Kako je samo ovako slabašan čovek mogao imati tako rasnu kćer? Verovatno joj je majka bila Meksikanka pa je nasledila njene osobine. Devojka ga je netremice gledala dok su sedeli jedno nasuprot drugog za okruglim stolom. Povremeno bi krišom dodirivala Šejna.

– Zbog čega ste se opredelili za mene? – pitao je direktora.

– Odgovor je veoma jednostavan. Vaši dokumenti govore mnogo. Vi ste tvrd momak, odlučan, ludo hrabar i imate dug spisak dosadašnjih kazni. Sasvim dovoljno. Umete da jašete i da pucate kao malo ko. A što se tiče vaših avantura sa ženama samo jedno vam nalažem, klonite se moje kćeri! Veoma sam vezan za nju i priželjkujem za nju drugačijeg čoveka, a ne robijaša. Vi ste baš to i to ćete ostati, Šejn! – Naravno ovaj deo priče o kćeri direktor je ispričao pošto se Miranda povukla iz sobe. – Ostaćete uvek robijaš čak i

kada se završi akcija u Feniksu i vi za mene obavite lavovski posao.

– Pretvorio sam se u uho, direktore.

U trenutku kada je podigao čašu vrata sobe se otvoriše i Miranda priđe da mu natoči vino. Kao da je stajala pred vratima, prisluškivala i virila kroz ključaonicu. Točeći mu piće dodirnula je svojim malim čvrstim grudima Šejnovo rame. On brzo obori pogled i zadrži ga na svojim nogama. Nije smeo da rizikuje ništa. Ovde je imao pun komfor, okupao se, odenuo u svileni haljetak i očigledno postao direktorov favorit. Da je Faler, međutim, samo naslutio da je Šejn stigao ovamo sa zadatkom da ga uhvati na delu sve bi krenulo drugačijim tokom. Srećom, to nije mogao ni da nasluti. Osećao se sigurnim. U ovom pustom delu zemlje osećao se kao kralj. Ljudi su ga obasipali pažnjom jer je sinovima, očevima, braći obezbeđivao posao ako je hteo.

Među malim rančerima je ova dodatna zarada bila više nego dobrodošla. Tek od kada je Faler počeo da dejstvuje sa svojom tajnom firmom dokopali su se zelene grane. Ako je veći deo porodice radio za zatvor nešto se i moglo sakupiti. Muškarci su stajali u stražarnicama ili mučili zatvorenike a žene radile u kuhinji ili perionici. Obe zgrade nalazile su se izvan visokih zidina zatvorskog dela. Strogo se pazilo da ne dolaze u dodir sa zatvorenicima, koji su, naravno, bili izgladneli.

– Rado bih čuo nešto više o poslu koji valja obaviti u Feniksu.

Faler se nasmeja meketavo.

– Potpuno vas razumem. No pričaćemo o tome tek onda kada kućne čas. Do tada ću vas posmatrati i staviti na probu. Ne volim da poveravam svoje ljude nekome ko ih može odvesti u propast.

– Ako sam vas dobro shvatio vi lično nećete učestvovati u poduhvatu?

Direktor se kucnu prstom po čelu.

– Pre svega ja sam suviše poznat. Drugo, nisam podesan za takve nasilničke poduhvate, ne marim ih uopšte. A treće, imam vas, jeftinu hranu za municiju. Jer šta mislite, šta bi svako od onih dole koji sede danju u užarenom a noću u hladnom kavezu dao da jednom dobije kratko odsustvo? Da radi za mene. Pogledajte malo oko sebe Šejn i videćete da ovde ima zatvorenika koji žive bezmalo isto tako dobro kao i ja.

– Zar to ne stvara zlu krv?

– Retko. Ko vrši pritisak, ja pritiskujem njega. Bolje rečeno to sređuje Fraser. On je podmukli batinaš, sadista i pijandura, dakle kao rođen za taj posao.

– Kada se kreće? – pitao je Šejn.

– Već sutra. Konji stoje spremni.

– A oružje?

Faler se nasmeja: – Njega ćete dobiti tek u poslednjem trenutku. Ne mislite da ću ovde unutar zatvora robijašima koji zaslužuju konopac poveriti oružje? To bi se graničilo sa samoubistvom.

– Gde ću ja spavati, mister Faler?

– Obzirom na važnu funkciju koju ćete dobiti, spavaćete ovde u mom službenom stanu.

Šejn je spustio kapke ali ne dovoljno brzo tako da je direktor primetio njegovu reakciju.

– Uprkos tome nećete moći da pridete mojoj kćeri. Ležaćete u sobi koja se zaključava.

– To je u redu. Uostalom na to sam i osuđen – kazao je Šejn spremno. – Ako nemate ništa protiv, ja bih sada krenuo.

– Ja ću vam još pre toga natrljati palčeve sirćetom – ponudila je Miranda.

– Nije potrebno! – odlučno je odbio čovek iz Sedme brigade, što mu je povećalo naklonost direktora zatvora. Ponudio mu je kutiju cigara uz upozorenje:

– Pazite da prilikom pušenja ne zaspate i zapalite kuću.

– Ukoliko bi se to i dogodilo, digao bih uzbunu.

– To baš ne bi mnogo koristilo. Ja ne čujem najbolje, a osim toga imam izuzetno čvrst san. Mene je izuzetno teško probuditi.

Šejn je ćutao. Prostorija u koju ga je Faler ugurao bila je mala kao ćelija, a tako i osigurana. Na prozorima su se nalazile rešetke, a vrata su bila pojačana metalnim šipkama. Pre njega je neko ovde već stanovao. On je izgleda izbio rupe u drvetu veličine džinovske pesnice kroz koje se bez po muke moglo viriti u ćeliju.

– Bio je to ludak kakvog nema – objašnjavao je Faler. – Neko vreme je vodio bandu ali sam ga morao ukloniti. Bio je nenormalno surov a tako nešto uvek podiže prašinu. Nisam ga više hteo.

– Šta ste učinili s njim?

– Fraser ga je premlatio pijukom a onda odneo u kamenolom koji ste videli i sami.

– Bog mi je svedok. Vi ste stigli u odlučujućem trenutku.

– Fraser je doista brzoplet, nepromišljen. Ne podnosi nikoga ko mu se suprotstavi, ko je bolji i promišljeniji od njega. On bi vas ubio ranije ili kasnije, svedjedno.

Šejn uđe u ćeliju koju je Faler zaključao, a ključ stavio u džep svog prsluka i poželeo mu laku noć.

Šejn se skljkao na poljski krevet, na kome je bilo dovoljno jastuka i pokrivača. Svega što je bilo ostalim zatvorenicima uskraćeno. A bilo im je uskraćeno sve, jer Falerova pohlepa nije imala granica. Čovek iz Sedme brigade se već sada radovao trenutku kada će ovu grabljivicu zaustaviti jednom za sva vremena.

No još više se radovao Mirandi koja mu je uputila topao pogled pre nego što je izašla iz sobe. Pogled koji je ličio na obećanje.

Ležao je i pušio bacajući s vremena na vreme pogled prema rupama u vratima. Trajalo je nepodnošljivo dugo dok se Miranda nije pojavila. Skočio je sa postelje. Odmah je prihvatio izazov. Kroz rupe na vratima su se dodirivali i milovali, ali je i ostalo teklo uspešno. Pod njegovim nasrtajima vrata su se žestoko pomerala i uskoro iskočila iz šarki. Miranda je ječala tako glasno da se Šejnu dizala kosa na glavi. Ništa mu ne bi bilo mučnije nego da ga Faler uhvati na delu. Najzad, ne nalazi se ovde radi svog zadovoljstva

nego po nalogu Sedme brigade. No tamo gde se posao i zadovoljstvo mogu povezati Šejn je bio ko zapeta puška.

Bila je to duga noć. Retko kada je tako nepodobno vodio ljubav s nekom ženom, no nevolja nekada čini ljude dovrtljivim.

Tek u praskozorje počeo je mu klekaju kolena. Miranda nečujno nestade. Nešto kasnije su zatvorenici probuđeni. Šejn obuče direktorov svileni haljetak.

Napolju pri prvim zracima dnevnog svetla siva kolona se vukla dvorištem obrazujući stroj pred ćelijama. Drvena obuća zatvorenika klopalarala je po kamenom tlu. Počeo je drill. Zatvorenici su morali da marširaju kao vojnici. Samo su pored kazana sa gulašem morali da promaknu brzo, jer njima je bila namenjena mršava čorba.

Šejn oseti glad. Prišao je vratima i počeo da viče:

– Hej, kakva je ovde to usluga? Treba li da umrem od gladi?

Šejn nije morao da doručkuje sam. Pojavio se direktor Faler iscrpljen i zguzvan. Oko njegovih beskrvnih usana mogao se nazreti usiljen osmeh i napetost kao uostalom uvek pre početka velikog poduhvata. Najzad mnogo što-šta je moglo da krene naopako i da se tako okonča. Istina, uvek je sa grupom slao i jednog nadzornika sa zadatkom da bdi nad tim da u ruke protivnika ne padne ni jedan živi zatvorenik. Da ne bude zarobljenika koji bi mogli nešto da odaju. Za to, međutim, nije bilo nikakvog jemstva.

Ta prikrivena uzbuđenja i napetost doneli su Faleru čir u želucu. Zbog njega se morao kljukati pilulama pre nego što je posrkao svoju mršavu čorbu od zobi. Šejnov stomak je srećom bio zdrav, pa mu je Miranda donela kajganu i prženu slaninu. Smazao je ogromnu porciju. Na njemu jedva da se primećivalo da je iscrpljen. Miranda je, međutim, izgledala kao da je provela nekoliko nedelja zatvorena u manastirskoj ćeliji na strogom postu, bdenju i drugim mukama.

– Osećaš li se dobro? – pitao je zabrinut otac nekoliko puta, a ona se svaki put široko osmehnula i tako uverila oca da je s njom sve u redu.

Čovek iz Sedme brigade je bio zadovoljan što je uglavnom izvršio doručak pre nego što su ostali stigli. Šestorica sa kojima je trebalo da doručkuje samo bi mu pokvarila apetit. Sada je u njihovom društvu samo srkao kafu i čačkao zube, i naravno posmatrao grupu ljudi sa stranputice života. Prvi među njima je bio Čak Fraser. Njega je, uostalom, već poznavao. Ostala petorica koja je trebalo da ga prate na putu za Feniks bila su mu nepoznata. Među njima je bio jedan Meksikanac, mlad momak kome verovatno sve daske u glavi nisu bile na broju, jer se sve vreme igrao ostrim nožem, sve dok mu ga Fraser nije oduzeo. Meksikanac se zvao Huan Ramirez. On je, kako je sam smejući se priznao, poubijao šestočlanu porodicu samo zbog toga da bi se dokopao nekoliko sitnih novčića koji su mu bili potrebni za fiestu. Bajron Sadler je bio ćelavac smeđih očiju nalik na čiode. Nije uopšte otvarao usta da bilo šta kaže. Ne zbog toga što je bio lenj nego jer se ustručavao da zine –

nedostajalo mu je nekoliko prednjih zuba. Bio je osuđen na doživotnu robiju, jer je prilikom jednog prepada na banku besomučno pucao oko sebe i ubio tri osobe.

Treći se zvao Vin Karlov i bio sin pravog ruskog velikog kneza kako je sam tvrdio. Niko mu to, naravno, nije verovao. No on se trudio da se ponaša otmeno. U Americi je važio za dobrog borca u ringu, što se moglo verovati sudeći po snažno razvijenim mišićima.

Od kako je jednu bandu Irokeza napio vatrenom vodom da bi se dočepao njihovih grumena zlata a osвете željni Indijanci spalili ceo kraj u kojem se to odigralo, sin ruskog kneza sedeo je iza rešetaka. Družio se stalno sa jednim feminiziranim čistačem cipela koji naravno nije učestvovao u razgovorima, niti je bio za doručkom na veliko žaljenje tobožnjeg naslednika velikog ruskog kneza.

Ted Bulder je bio najstariji učesnik ovog skupa. On je, prema želji, svoje stakleno oko kotrljao preko stola ili ga uranjao u lonče s kafom. Činio je to opet ispočetka jer se Miranda tako neodoljivo kikitale.

Poslednji iz ovog skupa bio je izuzetno visoki Teksašanin Džo Kabrok. Njemu su opljačkani rančeri odsekli uši. Bolje rečeno gornje delove ušnih školjki. Na taj način su odgajivači stoke hteli da ga žigošu kao nepopravljivog kradljivca stoke. On je istina naglašavao stalno da je stoku krao iz sažaljenja prema sirotinji. Ukradenu stoku je u Meksiku bezmalo poklanjao jer nije mogao da gleda gladnu decu. Zbog toga su ga ostali ponekad nazivali Robin Hud. U suštini, međutim bio je veoma sujetan, prepreden i ljigav momak koji bi uništio i sopstvenu porodicu kada bi time mogao da obezbedi zaradu od nekoliko dolara.

Posle doručka se banda povukla u jednu mirnu prostoriju. U direktorovoj biblioteci su uz kafu, konjak i dobre cigare razgovarali o predstojećem poduhvatu. Faler je sve pripremio kao što se to čini u generalštabu. Dao je čak tačan crtež prostorija u banci koju je trebalo orobiti. Sam Faler je objašnjavao crtež. Na kraju je svako znao na kome mestu treba da bude, koji zadatak mora da izvrši i koliko mu je vremena za to određeno.

Šejn je zajedno sa Čakom Fraserom trebalo da osigurava glavnu ulicu. Meksikanac i Ted Bulder su štitili leđa odmah na sporednom ulazu, a ostali su trebali da uđu u banku, u prostoriju sa šalterima s tim da jedan odmah ostane uz vrata i pokriva im leđa. Dvojica su trebali da opljačkaju kase i trezor. Faler je čak znao gde se nalaze veliki iznosi koje su kasiri skrivali da ne bi svakom klijentu odmah bolo oči. Faler je mnogo toga saznao sam. To mu, uostalom, nije bilo teško jer je upravo u toj banci imao debeli konto. Zahvaljujući bliskim vezama sa direktorom banke saznao je koji je dan najpovoljniji za pljačku, odnosno kada u banku stiže novac za plate i koliko se tu zadržava.

– Ovo jednostavno ne može da omane! – zaključio je Ron Faler i zadovoljno trljao ruke. – Neću da preterujem, ali jedan milion papirnog novca će tamo sigurno biti. Naravno uz to i znatna količina zlatnih i srebrnih dolara. Koliko ćete od toga moći da ugrabite

morćete odluĉivati sami. Mislite da će vas sigurno slediti i da pred sobom imate dug put.

Ron Faler pripali cigaru i s ponosom pogleda po sobi. Pogled mu se zadrŹa na Šejnu u kojeg je nerazumno i gotovo bolesno verovao. Bio je zaluĉen njime.

– Vi dakle ulazite odmah na glavna vrata u igru – kazao je direktor zatvora.

Ćovek iz Sedme brigade samo klimnu glavom, dok je Ćak Fraser gnevno siktao:

– Mislim da ga niste dovoljno dugo proveravali – kazao je. – Postajemo lakomisleni.

– Glavno je da vi u Feniksu ne budete lakomisleni. Tamošnji šerif spada meĉu prvoklasne ĉuvare zakona. Svi njegovi pomoćnici su pakleni psi goniĉi. Ako mu budete sumnjivi, napašće vas bez oklevanja. Upravo zbog toga je dobro imati u grupi tako izvrsnog strelca kakav je Šejn. On vam moŹe skinuti s vrata napadaće.

– Ako bude naĉinio grešku smaknuću ga – kazao je Fraser prkosno.

– To isto vaŹi i za tebe, stari momće – uzvratio je Šejn.

Faler razvuće lice. – Ima li još neko pitanje? – insistirao je direktor da bi skrenuo razgovor u drugom pravcu.

– Kada ćemo krenuti? – pitao je Šejn kao da ne moŹe da doĉeka da se doĉepa velikog plena.

– Odmah! Konji su spremni. Fraser drŹi komandu, to je bar jasno. Bez ikakvih podvala i sopstvenih akcija. Setite se kako je izgledao tim koji je to pokušao pošto su mu moji Apaĉi odrŹali lekciju! To ne Źelim ni svom krvnom neprijatelju! – uveravao je direktor zatvora.

Svi su u glas promrmljali nešto kao odobravanje. Šejn poĉe napolje gde ga je Miranda nestrpljivo oĉekivala. Bacila mu se oko vrata. Ćak Fraser koji je išao iza njega video je to i zacrveneo se od gneva. Imao je još dodatni razlog za neprijateljstvo, zakljuĉi Šejn. No s tim će morati da Źivi.

III

Tek ispred samog Feniksa Ćak Fraser podeli oruŹje. Svako od njih je dobio po „kolt“, po jednu modernu „vinĉesterku“ kao i obilje municije. Samo za Šejna nije bilo niĉeg. Kada je negodovao Fraser mu odbrusi s mrŹnjom.

– Ti si moŹda direktorov ljubimac ali sigurno moj nisi. Ja te mrzim. Ništa ne priŹeljkujem više od toga no da te šerif ili neko od njegovih pomoćnika napuni usijanim olovom. I to već pri prvom poduhvatu da ne moram više gledati tvoju razmetljivu njušku.

Ostali se nasmejaše u znak odobravanja. Nisu voleli ni jednog novodošavšeg, a pogotovo ovog koji je odmah dobio visok poloŹaj i direktor s njim postupao kao da mu je zet.

– Tako smo svi mi poĉinjali! – uveravao ga je Ted Bulder. Njegovo stakleno oko bleštalo je pri zalazećem suncu.

Sedeli su na leĉima izuzetno dobrih konja. Teretni konji su ih

sledili iz daleka. Biće im potrebni tek kasnije kada se banda bude vraćala sa punim bisagama i džakovima.

Krenuli su. Jahala su po dvojica i to u priličnim vremenskim razmacima i iz svih pravaca, da niko ne bi prerano nanjušio o čemu se radi. Čaka Frasera su smatrali nekom vrstom životnog osiguranja. Ko je s njim jahao nije imao šta da rizikuje. Krenuo je kao poslednji i sve vreme se trudio da Šejn bude ispred njega.

Kada su ujahali u grad koji je bio prilično veliki, njihovi saučesnici su se držali veoma neupadljivo. Sedeli su u brojnim salunima rasutim po gradu i nalivali se pivom i rakijom.

Organizacija je funkcionisala dobro. Niko nije imao nameru da ugrozi poduhvat, jer bi to značilo osudu na smrt.

Lagano su se približavali banci. Na ulici je bilo veoma živo pa niko nije primetio dolazak novih, nepoznatih lica. To je bila velika prednost. Šerif je kao mačka ležao u naslonjači ispred kancelarije na verandi i pokušavao da nadoknadi nedovoljno prospavanu noć. Sa svog mesta mogao je da obuhvati pogledom sve važne zgrade: banku, poštu, robnu kuću i oba saluna.

Šejn se naslonio na stub trema jednog magacina koji se nalazio nedaleko od banke. Iza njegovih leđa su žurno promicali ljudi. Morao je da omete prepad na banku, jer je nemoguće da čovek iz Sedme brigade učini krivično delo. To bi moglo imati dalekosežne posledice. Morao se držati pravila igre. Na cedulji je ispisao opomenu da će banka biti napadnuta. Učinio je to još u pravom, zgodnom trenutku da bi je imao kao mogućnost. Sada je pogledom tražio pouzdanog glasnika. Čovek je morao da bude dovoljno ozbiljan da sve to ne smatra šalom i ne odbaci cedulju. Mora pritom da bude i dovoljno bojažljiv da bi alarmirao čuvara zakona. Osim toga, glasnik je morao biti dovoljno mudar da poruku preda neupadljivo. Šejn se nalazio pred teškom odlukom i još težim izborom. Imao je sreće, upravo je prolazio sveštenik. Šejn dodirnu obod šešira, široko se osmehnu i ugura u belu, meku sveštenikovu šaku višestruko savijenu cedulju. Uz to ga je pogledao preklinjući ga.

U tom trenutku se na obližnjem raskršću pojavi grupa vojnika što je skrenulo pažnju Čaka Frasera. Verovatno sveštenik nije davno izašao iz semeništa pa nije zaboravio kako se krišom primaju i prenose dalje cedulje, jer je nastavio put kao da se ništa nije dogodilo. Pročitao je cedulju a pri tom nije pao u nesvest. Išao je ulicom sasvim normalno i zaustavio se pred šerifom. U tome nije bilo ničeg upadljivog ni neobičnog.

U međuvremenu su za to određeni razbojници stupili u banku. Odmah je nastala gužva. Nevolje su počele time što su zbog neuobičajeno visoke sume koja je ovde deponovana postavljena još dva dodatna stražara. Odmah su, nervozno otvorili vatru. Kada je stigao šerif sa svojim pomoćnicima, gužva je bila u punom zamahu: četvorica razbojnika su pucala mahnito oko sebe ne bi li se dokopali vrata i slobode. Čak Fraser se prvi dao u bekstvo. Dvojica kod sporednih vrata su mu se odmah priključila i gotovo ga pretekli bežeći. Meksikanac je ostao da leži na ulici. Bio je ustreljen. U to

se Šejn vinuo u sedlo. Gonio je konja ludo, a onda se naglo sagnuo u sedlu dokopao Meksikanca za jaknu i povukao ga sobom. Pre nego što su šerif i građani zatečeni na ulici mogli da načine front, već je zamakao u jednu od sporednih ulica. Posadio je Huana Ramireza iza sebe u sedlo i onako ranjenom mu naredio: – Drži se čvrsto, inače je gotovo! – Posle toga je iz svog kulaša izvukao sve što je mogao. Hrabri konj je grabio nezadrživo.

U Feniksu je vladalo užasno uzbuđenje. Ipak, potrajaće još neko vreme dok budu sakupili poteru, naoružali se i krenuli za razbojnicima. Možda će se odgovorni zadovoljiti time što ništa nije opljačkano, niti je ko ubijen.

Šejn je napustio grad obilazeći ga u širokom luku. Našao se na dve milje od Feniksa i sledio isušeno korito jednog potoka. Potok je tekao iz pravca brda zapadno od Feniksa i ulivao se negde u reku Gila. Pravac je znači odgovarao. Nije menjao pravac uopšte jer tamo gde Gila teče prema Koloradu nalazi se Juma. Hteo je natrag baš tamo.

Trebalo je da traži dokaze protiv Rona Falera.

U međuvremenu je imao izvesnu predstavu o organizaciji bande ali mu se činilo da ono što zna nije sve.

Na žalost Huan mu je pokvario račune.

– Potrebna mi je pauza – cvileo je Meksikanac – inače ću odapeti.

– Kakav gubitak za čovečanstvo! – rugao mu se i nastavljao put. No ranjenik iza njega ga je sve češće puštao i bespomoćno klizio prema tlu. Za Šejna je mogućnost da se Huan oporavi bila opasnost od krvoprolića koje mu je predstavljalo zadovoljstvo. Prema tome, nikada više ne bi trebalo puštati ga slobodno među ljude. Međutim, Šejn ga nije mogao tek tako ustreliti kao psa. Treba obojica da stignu do Jume. Zbog toga je nevoljno napravio pauzu tamo gde mu se učinilo da je predeo povoljan za to. Bilo je gustog žbunja i prirodnih udubljenja u stenama nalik na pećine. Ako vešto ukloni tragove, mogli bi da ostanu tu neprimećeni. Iznenađujuće brzo je jedna grupa vojnika krenula u poteru za bandom. Šejn je mogao da prati taj lov sa sigurnog rastojanja. Huan je ležao nepomično i bez trunke snage u jednoj od špilja. Šejn mu je stavio privremeni zavoj od košulje i dao mu vode.

Čak Fraser je jahao kao sami đavo. Ni po koju cenu nije hteo da ga se dočepaju. Bio je potpuno zbunjen. Sama pomisao da se nađe u zatvoru u kojem je bio do sada prvi nadzornik izazivalo je takav paničan strah da je gotovo uništio životinju pod sobom. Uprkos tome ostali su ga stizali: trojica iz prostorije sa šalterima i dvojica koja su pokrivala sporedan ulaz. Svi su još bili pod šokom. Potrajalo je neko vreme dok Fraser nije saznao istinu.

– Kada smo ušli unutra – obaveštavao ga je Ted Bulder gnevno – jedan od onih s belom kragmom je počeo da viče: – „Pažnja ovi ho-

će da nas napadnu.“ Istog časa su ona dva čuvara počela da pucaju.

– Šta to treba da znači? – pitao je Fraser uzbuđeno. – Da li je taj momak bio upozoren?

– Sigurno – tvrdio je Buler – Da nije tako, ispraznili bismo trezor. Ovako smo svi morali odmah u zaklon i u obračun sa dvojicom čuvara. Pucali smo na njih. U gužvu se umešalo još i nekoliko službenika banke. Nije bilo načina da prođemo, a o uzimanju novca ni pomena. Sve se odigralo munjevito!

Čak Fraser je utonuo u razmišljanje. Da se Šejn nije nalazio u njegovoj blizini pokušao bi da ga optuži za izdajstvo. No, novajlija nije makao s mesta na tremu. Fraser je razmišljao i dalje sada već grozničavo. Pokušavao je da dozove u sećanje svaku, pa i najmanju pojedinost. Stalno je Šejna držao na oku da ne bi propustio trenutak kada neizbežna pucnjava počne, trenutak koji je hteo da iskoristi i metkom izbac i Šejna iz igre.

– Sveštenik! – kazao je Fraser konačno. – To je ono. Šejn mu je došapnuo nešto. Sigurno o napadu na banku. Prokleta kopile!

Počeo je da objašnjava svoju teoriju. Ostali nisu znali šta da misle o njoj. Osim toga, mučile su ih druge brige. Oblak prašine u daljini najavlji vao je gonioce. Bilo je doista zagonetno kako je Buler, čovek s jednim staklenim okom na tom rastojanju mogao da razaznaje pojedinosti. Rekao je kratko: – Vojnici! Bar njih dvadesetorica!

Fraser se setio da je tu grupu vojnika video u Feniksu. Opsovao je. Verovatno se sve urotilo protiv njega, pomislio je. Vraćao se nazad praznih ruku i još k tome ne sa svim ljudima. Nedostajali su Šejn i onaj prokleti koljač nožem, Meksikanac. Bio je u velikom iskušenju da odustane od povratka u Jumu, da okrene konja u drugom smeru. No pomisao na vojnike sprečavala ga je u tome.

Na jednom pogodnom mestu su pregazili reku Gila. Činili su sve da uklone tragove i da gonioce obmanu.

Odjednom su se pojavili Apači, Falerova tiha rezerva. Izgleda da su imali nos za nevolje koje prete. Sedokosi poglavica sa svoja dva sina i još četvoricom drugih ratnika pojavili su se neprimećeni, tako iznenada da su banditi potegli oružje. Fraser ga je poznavao, a i poglavica njega. Pozdravili su se ne baš srdačno.

– Gde su ostala dvojica? – pitao je Apač neposredno.

– Ko te je naučio da brojiš? – pitao je Fraser mrko. Mrzeo je što mu se Indijanac obraća na taj način.

– Gde? – ponovio je poglavica pitanje, a Fraser samo sleže ramenima.

Poglavica koji je preko čela nosio crveno-belu traku okrete se prema svojim pratiocima i na indijanskom jeziku im izdade naređenje. Tri jahača su odmah okrenula konje i odjahala.

– Ja ću vas voditi – kazao je poglavica. – Zaboravite vojnike. Oni su slepi. Nikada ne mogu da uhvate jednog Apača. Odvešću vas u Jumu. Bićete sigurni.

– Šta ako ne bude tako? – pitao je Fraser prkosno.

Poglavica ga je gledao hladno.

– Borićemo se i umreti kao ljudi!

Posle toga Fraser više nije imao pitanja. Uskoro su shvatili da je dolazak poglavice bio čisti dobitak. Imao je urođeni dar da odabere najbolji put. Vodio ih je tako vešto da je goničima samo otežavao posao zbog tragova koji su se gubili i ponovo pojavljivali na neočekivanim mestima.

– Šta si rekao ljudima koji su odjahali? – pitao je Fraser radoznalo, kada su se zaustavili da predahnu.

– Treba da donesu glave one dvojice – uzvratio je Apač krajnje ravnodušno. – Ne smemo nikoga da ostavimo za sobom, tako da niko ne može govoriti. Belci su brbljivi kao pralje. Kada se malo pritisnu izbrbljaju sve. Čak i ono što nisu učinili.

– Tvoji ratnici će morati da budu oprezni – upozorio je Fraser zlurado. Sada taj Šejn ima oružje. Huanovo! On će ga sigurno upotrebiti.

– Moji ratnici znaju kako treba da postupe – uzvratio je poglavica i zagledao se u daljinu. – Vojnici su odustali od potere – obavestio je Fräsera.

– Otkud to možeš znati?

– Prosto, znam. Šta ima da se dokazuje? – rekavši to Apač se udaljio.

Išli su zatim držeći se blizu rečnog korita što je bilo bolje za koње – imali su dovoljno vode i sveže trave. Fraser je sada insistirao na dužem predahu. Sada kada je najveća opasnost minula, mogao je sebi da dozvoli kupanje u reci koje bi ga osvežilo. Osim toga, hteo je da sazna šta su učinili Apači koji su krenuli da nađu Šejna i Meksikanca. Nije potrajalo dugo, a u daljini se ukazaše dimni signali. Poglavica odmah naloži da se pripremi vatra i spremi mokre pokrivače kako bi s ove strane mogao potvrditi da je primio poruku.

– Šta to znači? – raspitivao se Fraser.

– Naišli su na trag. Vaša dva čoveka su napustila Feniks.

– To znači da Šejn nije izdajica – zaključio Bulder. – Da jeste, sada bi sedeo sa šerifom i uz čašu viskija slavio pobeđu.

– Nemoj se samo navikavati na razmišljanje – kazao je Fraser podrugljivo.

– Neko mora i o tome da se pobrine, jer si ti nesposoban za tako nešto.

Fraser je hteo da potegne oružje ali je zatvorenik bio brži. Cev njegove „vinčesterke“ već je bila uperena na Fraserov isturen trbuh. Indijanci su se držali sasvim mirno. Nisu shvatali odnose među belcima, niti njihove reakcije. Nikada se nisu mešali u njihove međusobne sukobe.

Za to se pobrinuo Vin Karlov jer je hteo da prekine svađu.

– Ljudi, mi smo malo pregrejani – kazao je. – Bio je to uostalom neočekivani kraj našeg malog izleta. Nećemo loš ishod još pogoršavati?

Karlov je stajao tačno između dva fronta dvojice sukobljenih,

kao da se uopšte ne boji smrti. U jednom trenutku je izgledalo da svojim umirujućim rečima hoda po sečivu noža. Onda su duhovi počeli da se smiruju. Poglavica i njegovi ljudi su krenuli bez najave, ne nagovarajući nikoga da ih sledi. Mora da su bili sigurni u to. Tako je i bilo.

Nekoliko minuta kasnije grupa je već bila u pokretu. Do Jume im je bilo potrebno dva dana. Dovoljno vremena da se smisle izgovori, opravdanja i – optužbe! Fraser je, naime, odlučio, da svu krivicu natovari Šejnu na vrat. Prosto se zaljubio u tu ideju i u svojim zamišljenim razgovorima uveravao direktora Falera u svoju nedužnost i u činjenicu da je Šejn igrao dvostruku igru.

Apač koji je posmatrao Falera trudio se da ovaj to ne primeti. Što se vojnika tiče, poglavica je bio u pravu. Svi ratnici su mislili da je Fraser lud jer je razgovarao sam sa sobom mrmljajući, odmahivao glavom, smeškao se. Naravno i radovao što se vojnici nisu više pojavili. Nije baš bio oduševljen mogućnošću da se sukobi sa njima. Hteo je kući da vida rane i Šejnu kopa grob. Pri tom je na koji trenutak pomišljao i na Mirandu. Sledio je tu devojkicu i gutao pogledima još od kada se sa ocem pojavila u Jumi.

Što se tiče Šejna i Meksikanca, mora da su se Apači prevarili. Smatrao je da je svojim pričama o izdaji ubedio svoje ljude.

IV

Huanu Ramirezu je bilo veoma loše. Kašljao je mnogo i izbacivao krv, jer su mu verovatno pluća bila zakačena. Pogodila su ga tri metka.

Sada pošto su sve nade bile ugašene, tražio je od Šejna da ga dovede u Feniks. Hteo je sveštenika, uveren da ovaj ne bi došao k njemu u ovu divljinu. Šejn se dugo odupirao ovoj molbi. Nije mnogo mario za ljude koji se kaju za svoja nedela u trenutku kada nemaju drugog izbora. Uostalom, nije ni verovao u iskreno kajanje. Smatrao je taj odlazak krajnje besmislenim i nije imao nimalo volje da se ponovo izlaže smrtnoj opasnosti. Sigurno se u Feniksu oštre već mnogi noževi da bi se kaznili oni koji su drsko upali u banku. Huan, međutim, nije popuštao. Stalno je preklinjao Šejna da ispuni samrtniku poslednju želju. To bi bio direktan put u pakao. No, odjednom svi planovi padoše u vodu. Počelo je lakim kricima planinskog kosa. Šejn načulji uši. Znao je da Indijanci imaju običaj da se sporazumevaju podražavajući glasove ptica i drugih životinja. Osim toga znao je da direktor zatvora, Ron Faler plaća grupu poludivljih Apača koji bivaju čak vođe njegove bande kada to bude neophodno. Uzeo je „vinčesterku“ i napustio špilju. Vrebao je zgrčen u jednom žbunu i pogledao s vremena na vreme šta se zbiva. No, nije video ništa osim mrke zemlje, kaktusa i ustalasila trave. Između toga tu i tamo crvenkastosmeđe stene koje su vekovima oblikovali vetar, voda i pesak.

Oglasio se drugi planinski kos. Uskoro je Šejn shvatio da su ga okružavala tri Indijanca. Crvenokošci su čekali najpogodniju pri-

liku da ih srede obojicu. Sledili su tragove, gde su ostavili konje i u kojoj špilji je ranjenik našao skrovište. Sada su došli po njihove skalpove. Možda su dolazili uz Fraserovu saglasnost. Ta kukavica koja je u Feniksu pobegla prva, nije imala ništa drugo na umu no da se zauvek oslobodi Šejna. Nasmešio se gorko. Oprezno se šunjaao dalje, zaklonjen žbunom. Grabio je prema mestu na kojem su konji bili vezani. Tamo će sigurno naleteti na Apače. U svakom slučaju bar na jednog od ratnika koji je bio udaljeniji. Trebalo je prvo dvojici protivnika ograničiti slobodu kretanja.

Laka škripa peska upozorila ga je da se veoma približio cilju. Nad njega se nadnelo lice Indijanaca, iznenada ali ne i neočekivano. Momak je hteo da puca ali ga je Šejn preduhitrio. Pritisnuo je obarač. Indijanac je posrnuo u skoku. Pao je, prevrnuo se i ostao da leži nepomičan, držeći u ruci nož čije je sečivo blistalo.

Izgleda da je svoj zadatak zamislio suviše jednostavnim. Sada se Šejn koncentrisao na drugog čoveka. Puzao je dalje osvrćući se sve vreme, jer se negde u blizini, iza njegovih leđa možda, ili nedaleko od špilje nalazio treći Indijanac. Možda će se i on prvo pozabaviti Šejnom. Stalno je zastajkivao da bi osmotrio teren jer su Indijanci bili veoma vešti u tome da se učine nevidljivim. Najzad je sve stavio na jednu kartu.

Odmakao se od potoka i krenuo otvorenim prostorom a onda se bacio iza kaktusa velikih kao stubovi. Metak koji je protivnik ispalio za njim zamalo ga je zakačio. Sada je bar znao da se nije prevario. Drugi čovek je najverovatnije ležao pritajen kod konja, treći se nije umešao jer je najverovatnije bio zabavljen Huanom. Njemu je, istina, Šejn ostavio „kolt“ ali je bilo pitanje hoće li u tako lošem stanju u kakvom je bio moći da upotrebi oružje u pravom trenutku. Šejn je imao izvesnu prednost. Ako crvenokožac hoće nešto od njega mora izaći iz skrovišta. Tada će predstavljati laku metu.

Apač je, međutim, bio premazan svim mastima. Zadovoljio se time da ukrade konje. Iskoristio je kratkotrajnu pometnju koja je nastala kada je njegov drug ubio Meksikanca. Huanovi krici su ledili krv u žilama. Verovatno mu je Apač skidao skalp.

Baš u tom trenutku se drugi Apač vinuo na leđa Šejnovog kulaša, dokopao se uzda drugog konja i odjahao u snažnom trku. Njegov trijumfalni ratni poklič došao je prerano. Šejn je poskočio, stao otvoreno i nezaštićeno i dva puta povukao obarač. Apač samo naglo podiže ruke, a njegova puška polete u širokom luku kroz vazduh. Prevrnuo se s konja i ostao da leži.

Konji su, međutim, nastavili trk, bili su izgubljeni, bar za sada. No to mu nije predstavljalo nevolje. Ni Indijanci nisu došli pešice, pa je tako lako mogao da pribavi zamenu za svog kulaša. No, prvo mora da sredi onog prokletog Apača koji je ubio Huana. Puzao je prema špilji. Dogodilo se upravo onako kako je i očekivao, odjednom se kod žbunja pojavila crna kosa vezana preko čela žutom trakom, a onda dva blistavocrna oka ispunjena mržnjom. Apač podiže pušku, a Šejn se zakloni iza jedne stene. Metak ga je promašio. Čovek iz Sedme brigade je pogledom ispitivao okolinu. Na-

ročito obalu potoka. Otkrio je indijanske konje. Ležali su spremni u jednom prolazu između žbunja i kaktusa. Bili su navikli da leže tako sve dok ih gospodar ne bi zviždukom pozvao ili došao do njih. No baš tako nepomično nisu mogli da leže kada se pucalo u blizini. Mrdali su ušima i zabacivali glave. Bolji položaj da se izvuče odavde nije mogao da poželi. Nije mogao izabrati bolje mesto, jer je ne samo zatvorio Indijancu put do konja, nego je mogao da vidi da li se iz pravca Feniksa približava potera. Najzad i tamo je bilo ljudi koji su umeli sasvim dobro da čitaju tragove.

Vreme je odmicalo. Obe strane su pokazale neverovatno strpljenje. Svaki je čekao da protivnik izviri, pokaže se. Šejn je dva puta promenio položaj.

Senke su bivale sve duže a sunce zalazilo pretvarajući se u usijanu plamenu loptu. Šejn je znao da mora doneti odluku. Apač je po osvetljenom danu predstavljao opasnost, a po noći čak smrtnu. Ti momci su mogli da čuju, namirišu i naslute sve. Zbog toga je morao da smisli nešto drugo. Nijedan belac im nije bio ravan u tome. Puzao je napred u širokom luku. Imao je sreće jer je njegova akcija na neki način promakla crvenom ratniku. Bilo kako bilo, sada se pojavio protivniku s boka. Apač je grozničavo tražio pogledom Šejna. Znao je da je ovaj otišao sa svog dotadašnjeg mesta ali nije znao kuda. Dakle, pogledao je sve češće preko žbunja i sve više izlazio iz zaklona. Činjenica da protivnik nije pucao probudila je u njemu zle slutnje. Zazviždao je prodorno. Njegovi konji su poslušno prilazili. Upravo kada je hteo da se vine na neosedlanog konja, Šejn je pritisnuo obarač. Indijanac je bio mrtav pre nego što je dodirnuo zemlju. Šejn je ustao iz zaklona dišući duboko. Sahranio je Huana. Toliko mu je dugovao.

*

Kao pretučeni psi preživeli iz poduhvata Feniks vraćali su se u zatvor. Koristili su kao i obično jedan bočni ulaz koji se nije nalazio u vidnom polju robijaša. Apači su se povukli na vreme. Njihovo prisustvo je bilo u kaznioni samo u izuzetnim prilikama poželjno. Među čuvarima je bilo ljudi koji se ničega nisu bojali ali bi se potpuno poremetili pri pojavi Indijanaca.

Svima im je još u sećanju i u krvi bila borba sa Apačima. Čak Fraser otpusti svoje ljude i odmah odjuri kod direktora Faleru. Ovaj ga je dočekao u biblioteci. Jedan pogled je Faleru bio dovoljan da spozna da nešto nije kako valja. Posle uspeha i pobede inače ružno lice njegovog prvog nadzornika nije izgledalo tako odbojno. Osim toga, dolazio je praznih ruku. Nije bilo ničega za podelu. Neuspeh je bio očigledan.

Ron Faler je osetio grčeve u želucu, jer se našao u situaciji od koje je uvek zazirao. Pitao se samo koliko je poraz težak, i na koji način mogu najbolje da se ograniče njegove posledice. Prvi nadzornik je prvo izneo sve što je prethodilo upadu u banku. Nije zaboravio ni sveštenika koji je za trenutak zastao uz Šejna. Naravno, jer

je na tome i gradio ostali deo priče. Kada je okončao priču, direktor je ćutao misleći grozničavo. O Šejnu nije lupao glavu jer će se za njega pobrinuti Apači. No kako objasniti izdaju? U sigurnosnoj mreži mora ipak da postoje slaba mesta, pukotine. To nije mogao da dozvoli! Ako mu neko uđe u trag, otkrije ga, ništa ga više ne bi spaslo vešala!

– Ne mogu da objasnim sebi zbog čega bi to Šejn učinio – kazao je direktor posle duge ćutnje. Čaku Fraseru nije ponudio stolicu. Ovaj je nervozno gužvao rukama šesir.

– Doista ne mogu da shvatim. Šejn bi samo zaradio, bio na dobitku učešćem u akciji. Osim toga, dosuđena robija mu ne bi bila oproštena i da sve nas izruči dželat. Jednostavno takva izdaja nema nikakvog smisla.

– U tom slučaju je dejstvovao po nečijem nalogu – podseti Fraser, pogođen što mu je uskraćena ljubaznost i što je prinuđen da stoji. Međutim, za gubitnike ta ljubaznost nije bila predviđena, bar ne kod Falera.

Takva pomisao je Fraseru došla potpuno spontano. To je zbunilo direktora.

– Po čijem nalogu? – pitao je Faler očigledno uznemiren. Pred njim se otvorila provalija. Samo mu je to još nedostajalo da mu neko u gnezdo podmeće kukavičje jaje. Tada bi sve bilo izgubljeno. U tom slučaju postoji sasvim određena sumnja. Šejn bi, prema tome, trebalo da izruči samo još potrebne dokaze. A šta ako je i sa Apačima uspeo da izađe na kraj? Mogao bi u tom slučaju da izbrblja sve što je ovde doživeo. U ovakvim razmišljanjima mu naravno nije padalo na pamet koliko bi on mogao biti opterećen. U ovom trenutku mogu ga samo teretiti Šejnovi iskazi, naravno ako je izdajica. No, u Faleru se sve opiralo toj sumnji. To bi, da se potvrdi Šejnova izdaja, značilo ne samo da direktor nije dobar poznavalac ljudi i da ne ume da ih proceni, što je on uvek isticao kao svoju izuzetnu odliku, nego bi imalo i mnogo teže posledice. Zbog toga je pokušao da dozove u sećanje svaku pojedinost.

Da li se Šejn razlikuje na bilo koji način od ostalih zatvorenika? Dobro, bio je mudriji i pametniji. No, to ne mora da znači ništa. Ipak su ga vlasti uhvatile i izveden je pred sud. Prema delu, odnosno počinjenim delima pripada mu 20 do 30 godina robije. No, papiri mogu biti falsifikovani, jer hartija trpi sve. Faler uzdahnu. Mogao je dakle samo naknadnim istraživanjem saznati da li je Šejn bio ono za šta se izdavao. Istina će morati na svetlost dana. Mora da nađe nekoga koji je eventualno u isto vreme i u istom kraju „dejstvovao“. Ili nekog ko dolazi iz istog zatvora u kojem je Šejn bio pre nego što je stigao u Jumu.

Ron Faler ustade iz svoje stolice kao umoran čovek koji je prevaleo bezbroj milja u sedlu. Ugašeni opušak cigare visio mu je u uglu usana. Prišao je polici u koju su bili smešteni dokumenti svih ljudi koji su robijali u Jumi. Nije hteo da unosi nemir i lično ispituje zatvorenike. To bi, istina, bio najkraći, ali i najneugodniji put.

– Hajde krenite i povedite dvojicu, trojicu kolega – zahtevao je

Faler. – Ne polazite na spavanje dok ovaj posao ne okončate. Zatim mu je objasnio šta želi da urade.

Frašer se nasmeja s olakšanjem. Strela je pogodila cilj. Faler je prihvatio mogućnost da je Šejn izdajica. Fraser je s izuzetnim elanom krenuo da obavi tražen posao.

Direktor zatvora je ponovo seo i pokušao da umiri svoju kćer. Ona je verovala Šejnu. Zahtevala je da ga traže, da mu pohitaju u pomoć.

– Mi nismo preduzeće koje obezbeđuje sigurno putovanje – kazao je otac nemilosrdno. – Šejn može da bude srećan ako ne utvrdimo da nas je hteo navesti na tanak led.

– Ti si na njega nahuškao Apače.

– Znaš dobro da su Apači uvek u igri.

– Naredi da se povuku!

– Kako ti to zamišljaš? Dok bilo ko stigne do Feniksa Šejn će odavno biti skalpiran. Ili pak...

Ron Faler je razmišljao veoma temeljno pa tako ni tu mogućnost nije isključio.

Miranda je odmah shvatila.

– Tako će i biti – kazala je devojka maštajući. – Šejn će ih sve srediti. Posle će se vratiti ovamo. Ti ćeš mu nabaviti nove dokumente. Otići ću s njim!

Ron Faler je zaprepašćeno gledao u svoju kćerku. Imao je utisak da stvari izmiču njegovom uticaju. Čemu sva ova njegova muka i izlaganje tolikoj opasnosti? Za njegovu kćer jedinicu, naravno. Pri tome je priznavao samom sebi da je i on ljubitelj novca koji je veoma teško na taktičan i častan način pribavljati.

– Ostavi me na miru, imam sada drugih briga! – kazao je Faler neuobičajeno oštro.

Ubrzo zatim pojavila mu se još jedna nova briga jer se iznenada u njegovom stanu pojavio Šejn, zadihan, prašnjav i umoran ali sa „vinčesterkom“ u ruci i „koltom“ u opasaču.

Ron Faler poskoči sa stolice. Gledao je neočekivanog posetioca s nevericom, krajnje iznenađen. Kći mu je bila znatno manje uzdržana. Uz radostan uzvik pritrčala je Šejnu i bacila mu se oko vrata.

– Znala sam da ćeš uspeti! – jecala je devojka. – Apači te nisu sredili.

Čovek iz Sedme brigade je steže u naručje.

– Predajte prvo oružje! – zahtevao je Ron Faler glasno i jasno. – Onda ćemo razgovarati o svemu.

Nadao se da će njegovi nadzornici koji su u susednoj prostoriji marljivo proučavali akta, čuli šta se ovde zbiva. Bila im je dužnost i obaveza da odmah uskoče.

U početku se nije dogodilo ništa. Šejn, i dalje naoružan kazao je gotovo ljutito:

– Ako još jednom budete planirali takav fijasko kao onaj u Feniksu, molim vas da mene ostavite van igre. Ili mi dajte ljude koji

imaju više razuma. – Posle toga je ispričao svoju verziju zbivanja ne pominjući uopšte sveštenika.

Čak Fraser koji je više pratio šta se dešava s njegovim šefom i naročito kćerkom nego ono o čemu ga njegovi saradnici obaveštavaju, banuo je na vrata i uperio „kolt“ na Šejna, bolje rečeno na njegova široka leđa.

– Baci oružje, prijatelju. Vratio si se, ali samo da bi ovde umro.

– Ne razumem – kazao je Šejn uveren da nije počinio nikakvu grešku. Ukoliko mu je Fraser pripisao krivicu za neuspeh poduhvata, onda samo zbog toga da bi sebe oprao i uništio rivala. Nemoguće da ima bilo kakav dokaz jer je munjevito klisnuo iz Feniksa.

– Čemu ta besmislica? – pitao je Šejn i okrenuo se. U međuvremenu su i drugi nadzornici stali iza Fräsera. Izvukli su oružje. Uprkos tome mogao je da izađe na kraj s bandom. Samo je trebalo da koristi Mirandu kao štit, a Falera kao taoca. Međutim, nije došao ovamo da započinje rat. Ne još! Zbog toga je kazao kratko: – Evo mog oružja! – i bacio ga na sto.

Faler se trže. Smirio se tek kad je Šejn bio vezan.

U tim trenucima se Čak Fraser osećao kao pobednik.

– Slušaj me dobro, kopile! – vikao je. Mi ne verujemo u slučajnost. Samo što si ušao u igru krenulo je naopako. No, mi ćemo dokazati da si ti izdajica, ovako ili onako.

– Ni ovako ni onako – zaključio je čovek iz Sedme brigade mirno. – Vi samo tražite žrtvovnog ovna a za to vam ja nisam uopšte pogodan.

V

Mogao je direktor Faler da se koleba i sumnja, ali njegova kći je držala stranu Šejnu. Njoj je, uostalom bilo svejedno je li on neko ko je ostavio bandu na cedilu ili je običan robijaš – bila je uz njega i pomagala mu.

Bez Mirande bi njegov položaj bio veoma težak. Bio je u ćeliji ništa boljoj od onih u kojima su zatvarani ostali robijaši. Fraser je činio sve da ga obeshrabri i da ga kinji. Namerno ga je zaboravljao pri deobi hrane i nije mu davao vodu. Da nije bilo direktorove kćeri, Šejn bi nastradao. Ovako ga zloća nadzornika nije pogađala. Sačuvao je snagu i mogao računati s tim da će čas obračuna doći. Ponekad je, istina, zažalio što se predao tako brzo. No, s druge strane mu je to moralo doneti neke prednosti.

Saznao je od Mirande da je njen otac dobio izveštaj iz zatvora u kojem je Šejn navodno boravio. No tamo nije saznao ništa što bi bilo nepovoljno. Sedma brigada je odlično obavila svoj posao. Šejnova priča se održala, nije porečena.

Faler je dobio izveštaj kakav je očekivao i kakvom se nadao. Šejn je čist! Fraser je taj koji se prevario. Događaj u Feniksu mora da je proistekao iz spleta nepovoljnih okolnosti.

Ron Faler koji je veoma mnogo držao do Šejna, došao je da mu donese novost. Lično ga je oslobodio.

– Moraš razumeti – kazao je direktor. – Morali smo da budemo veoma oprezni. U našem zanatu se podozrenje podrazumeva. Fraser me je svojom pričom potpuno pomeo. Gotovo sam bio ubeđen da je u pitanju izdaja.

– Besmislica! – reče Šejn izlazeći iz ćelije i protežući se. Ličio je na nekog čiji je zimski san najzad okončan. – Ne bih valjda klao kokošku koja nosi zlatna jaja. Do sada nisam zaradio ni probušeni cent. Kako stoje stvari, hoće li se preduzimati nešto u skorije vreme u čemu ću i ja učestvovati?

– Naravno! – obavesti ga Faler. – Biće to još mnogo veći zalogaj od onog kakav je trebalo da bude u Feniksu. Radi se o transportu srebra meksičke vlade. Oni žele da u Sjedinjenim državama, tačnije baš u Feniksu kuju nove pezose. Mi ćemo presresti taj transport.

– Zar on nije vraški obezbeđen?

– Može biti. Nama je ipak uspelo da nekoliko ljudi pridobijemo da sarađuju sa nama. To nije baš teško. Meksikance je lako podmititi. Preko pet stotina kilograma čistog srebra. Jednim udarcem ćemo se svi obogatiti.

– Šta je sa Apačima? Ja sam trojicu od njih sredio da bih branio sopstvenu kožu. Zar ti momci neće smišljati osvetu?

– Sigurno – potvrdio je Ron Faler. – Ali ja mogu da stavim do znanja poglavici da su ratnici sami bili krivi za ono što ih je snašlo. Osim toga, navukli su sebi na vrat bruku i sramotu. Apač nikada ne sme da izgubi bitku inače ne вреди ništa.

– Ali, zar to nisu bili sinovi starog poglavice?

– Kod njih to nema značaja, niti se pravi razlika. Ko gubi bitku nema više prava na život. To je zakon divljine. Tamo je dopuštena samo jedna greška. Ona uostalom biva i poslednja.

– Nadaćmo se da će se poglavica setiti toga kada se sretnemo. Metak u leđa mi ne bi baš bio potreban. Upravo sada kada ima izgleda da posao procveta.

– Hajde – predložio je Faler. – O svemu ćemo razgovarati uz čašu dobrog vina.

– Tekila bi mi bila draža.

– I to se može urediti! Ron Faler je bio tako srećan kao da je upravo svom najboljem prijatelju spasao život. Krenuli su u njegov stan. Čak Fraser se kiselo nasmeja kada ga je Šejn pozdravio veoma ljubazno.

– Za direktora su tvoje ruke besprekorno čiste – kazao je šef nadzornika ispunjen mržnjom. – No, ja ne popuštam. Pokušaću da te uprkos svemu sredim.

– Mnogo sreće! – uzvratio mu je Šejn. – Tu u stvari nema šta da se dokaže. No, onaj ko nema drugog posla često izmisli neki.

Na stolu je ležao plan koji je pokazivao put transporta srebra iz Meksika u Arizonu. Naravno, pretpostavljeni put. Prema planu bi, što nije bilo daleko, Meksikanci prešli granicu kod Jume. Do tada

će prevaliti blizu 3000 kilometara. Od granice nadalje dobiće pojačanje, jedan eskadron američke konjice. Amerikancima ne bi bilo ništa mučnije nego da na njihovoj strani granice srebro bude ukradeno. Zbog toga su se i pobrinuli da obezbede transport.

– Naši ljudi koji se nalaze među meksičkim čuvarima će prilikom izdvajanja obeda staviti u kafu omamljujuće sredstvo. Onda će svi poći na počinak. Meksikanci i Amerikanci. I naši ljudi, naravno. U protivnom bi izazvali sumnju. Mi onda treba samo da popupimo plen.

– A šta ako neko od njih ne pije kafu? – pitao je Fraser.

– Likvidiraćemo ga! – objasni direktor.

– Znači li to da i vi učestvujete u poduhvatu? – iznenadio se Šejn.

– Tako je. Neuspeh kod Feniksa mi je sasvim dovoljan. To ne smem više dozvoliti, pa zato i sam idem na front.

– A Miranda? – pitao je čovek iz Sedme brigade. – Zar treba da ostane sama sa ne baš uzdržanim i pristojnim nadzornicima i sa više od hiljadu robijaša koji ne znaju za uzdržavanje. Poznato je da miševi igraju na stolu kada mačka nije kod kuće.

– Gluposti – protivrečio mu je Ron Faler. Ceo poduhvat neće trajati duže od tri sata. Krenućemo pravovremeno i stići kod čuvara onda kada kafa bude već delovala. Poteraćemo kočije sa srebrom i vratiti se ovamo u zatvor, pre nego što se bilo šta može dogoditi. Ne shvatam uopšte kakve veze to ima sa našim planom. Moja te se kćerka uopšte ne tiče, Šejn!

– Zabluda, direktore. Ona me je održala u životu, dok je ovaj praznoglavac pokušao da me umori glađu. Nije mi davao ni da jedem ni da pijem. To je Miranda činila. Brinula je o meni pa tako ja, prirodno, brinem o njoj.

– Znao sam da mi neko kvari posao – kazao je Fraser gnevno. – Hteo sam da izdajicu omekšam glađu. Umesto toga ga je vaša kći kljukala, gospodine.

– Ostavite konačno Mirandu na miru! – zagrme Faler. – Bolje bi bilo da se radujete mom genijalnom planu. Nego, kada se armija ispava i krene da traži blago, koje je to poslednje mesto na kome bi ga tražila. U robijašnici, naravno.

– Naravno pod pretpostavkom da temeljno uklonimo tragove – umeša se Šejn. U protivnom biće gusto, dobićemo neprijatnu posetu. Bilo bi veoma teško da se opravdamo. Ili možda postoji neko dobro skrovište?

Faler se nasmeja ironično.

– Zar misliš da bih ostavio srebro da ga slažu ovde u dvorištu? Naravno da će blago nestati, biće smešteno na jedno mesto koje ni prilikom pretresa robijašnice niko neće pretresati. To je ostava za oružje. Iza stalaka za puške nalaze se tajne prostorije u koje bi moglo da se smesti svo blago meksičkog dvora.

Nadzornici kojima je postojanje tajne ostave bilo poznato, nasmejaše se s odobravanjem.

Ostali zatvorenici uključeni u akcije nisu bili gnevni na Šejna.

Naravno žalili su što prepad na banku nije uspeo. No, žrtva tog neuspeha bio je samo jedan Meksikanac, što ih je umirivalo. Najzad bili su zahvalni za svaku promenu. Budući da je deo koji su dobijali od svakog plena bio izuzetno mali nije ni izmakli plen u Feniksu bio značajan. Iza rešetaka su imali sve što im duša zaželi. Čak su bile omogućene i posete žena.

Nadzornici bi za novčanicu prihvatljive veličine umeli da zatvore jedno oko.

– Znači, saglasni smo svi? – upitao je Faler. – Pokret je noćas, tačno u jedanaest. Tada treba svi da budete kod istočne kapije. Tamo će stajati konji. Doći će i Apači.

Svi su kao po komandi ustali. Miranda je ušla u sobu i sela Šejnu u krilo. Njen otac se ukoči, nije bio u stanju da otvori usta. Posle nekoliko trenutaka iscedio je osmeh.

– Zbog tebe sam često ispadao budala, izludela si me. Nego Šejn, ako vreme iza rešetaka iskoristiš da učiš marljivo, moći ćeš bez teškoća da hraniš moju kćer. Tada ćeš jednostavno krenuti u Kaliforniju i sa nama početi novi život. Sve zavisi samo od tebe.

– Bez vrednoće, nema nagrade – složio se Šejn s porugom u glasu.

Onda se obratio Mirandi:

– Sedi molim te mirno i ne vrti se stalno inače ću još propustiti naš tako značajan sastanak u jedanaest sati. I sama uviđaš da on ima prednost.

VI

Polazak bande izazvao je izvesna uzbuđenja u robijašnici. Iako su zatvorenici preko dana morali da rade tako naporno da su uveče samo klonuli na svoje daske, bilo je ipak onih kojima gužva vezana za polazak nije promakla. Konji su izvođeni iz štala, kola spremana za uprezanje, oprema tovarena, oružje izdavano.

Samo je Šejn sačuvao mir. Ležao je pored Mirande. Povukli su se u jednu od ostava da bi sate do Šejnovog odlaska proveli zajedno. Mirandina bela bluza, široko raskopčana svetlela je pri bleđoj mesečevoj svetlosti koja je prodirala kroz pukotine krova. Čuli su se zrikavci. Morao je formalno da se otima od devojke da bi mogao poći. Napolju je uzbuđenje dostiglo vrhunac jer ga još nije bilo na mestu sastanka. Ron Faler je tražio kćerku i psovao sebi u bradu. Kada su se dvoje odsutnih pojavili dolazeći iz raznih pravaca i krenuli prema grupi, direktor je hteo da pokrene veliku istragu i utvrdi gde su bili. Čak Fraser ga je odvrćao od toga.

– Šta tu ima da se ispituje? – kazao je nadzornik gnevno. – Zar vi nemate oči u glavi?

– Kako to govorite sa mnom? – dreknu direktor.

– Onako kako je to potrebno! – glasio je odgovor. Fraser je cep-teo od besa. Nije mu bilo lako da gleda kako Šejn lagano, ali sigurno izbija na površinu. Mogao je sebi da dozvoli sve. Za to vreme se ljudima koji su od samog početka bili tu postupalo se kao sa đaci-

ma. Zbog toga je Čak Fraser odlučio da ovom prilikom razjasni pitanje moći jednom za sva vremena. Dogovorio se o tome sa dvojicom najsirovijih i najgorih robijaša. Trebalo je da se pobrinu da se Šejn sa ovog izleta uopšte ne vrati. Sve drugo je bilo besmisleno. Faler je bio kao opčinjen Šejnom. Da se njegova kćerka i ne pominje. Miranda se zakačila o tog visokog plećatog čoveka kao puza-vica.

Apači su sedeli na svojim šarenim ponijima u stoičkom miru. Nisu ničim pokazali promenu raspoloženja kada se čovek iz Sedme brigade pojavio. Konačno, on je taj koji je trojicu njihovih ratnika poslao u večita lovišta. Nisu preduzeli ništa protiv njega. Uvideli su da je stvar odlučena, da se ništa više ne može menjati i da nema nikakvog smisla svetiti se.

Krenuli su. Indijanci su preuzeli vođstvo. Poznavali su dobro ovaj kraj. Nijedno drvo, nijedno brdo, ni jedna staza nije im bila nepoznata. Istina, nisu napredovali baš brzo, jer su pored jahača imali dvojica teška kola. Točkovi kao da su mleli sitnu crvenkastosmeđu prašinu Arizone. Zaprežni konji su imali težak posao. Zidovi kaznionice ostali su daleko za njima. Sat za satom išli su kroz divljinu. Gotovo se uopšte nije razgovaralo. Jahači su dremaljivi visili u sedlima. Apači su se ogrnuli pokrivačima jer je bilo veoma sveže.

Direktor Faler je jahao uz Šejna. Imao je durbin i s njim izgledao kao gospodar prostranstva. Međutim, cela njegova žgoljava pojava nikako se nije slagala s tim. Nosio je neobične jahače pantalone koje su poticale iz Engleske i završavale se u čizmama. Njegovi pratioci su na to gledali s porugom, nikako se nisu divili takvoj odeći. Ustvari, Faler na sebi nije imao ništa čime bi mogao da disciplinuje ove ljude. Samo je njegov položaj direktora kaznionice sprečavao ljude da mu okrenu leđa. Osim toga, sprečavala ih je i beznačajnost svakog pokušaja bekstva. Apači bi svakog od njih stigli i doveli nazad. Za nevolju čak i iz Meksika. Nisu priznavali nikakve granice i nisu se obzirali na zakone i sporazume belih ljudi. Tu je još bila i pohlepa koja ih je držala na okupu.

Svaki robijaš je bio ispunjen željom da sakupi što je moguće veće bogatstvo. Znalo se da će Faler pokušati da izdejstvuje njihovo puštanje iz zatvora i da će se zahvaljujući njemu dočepati slobode, naravno zbog dobrog vladanja. A tada je svakome bio potreban početni kapital.

Posle tri sata jahanja naredili su Apači da stanu. Stigli su do izlazne tačke celog poduhvata. Bio je to kameni masiv nedaleko od puta koji su koristili ljudi dolazeći s juga. Povukli su se ispod masiva. Indijanci su smeštali kola iz kojih su ispregnuti konji, odvodili životinje u zaklon i zapalili vatru bez dima. U tom pogledu su nad transportom sa srebrom bili u velikoj prednosti. Naime, eskadron vojnika je odmah uz granicu gde se ulogorio da sačeka i dalje prati transport, upalio veliku paklenu vatru. Golim okom se moglo videti kako se prilike kreću oko plamena. Svi su bili vidljivi. Mek-

sikanci, stražari koji su se redovno smenjivali. Bilo je izloženo kao na dlanu.

Apači su otišli da ispituju položaj. Njihovi beli saveznici ostali su uz vatru ili se pak umotali u pokrivače i s glavom položenom na sedlo dremali. Raspoloženje je bilo dobro jer ništa nije moglo da se poremeti, krene naopako. Tamo preko će njihovi saučesnici jutarnjom kafom obraditi stražare.

– Tada treba samo da pokupimo plen – rekao je Faler nervozno pogledajući na sat.

Fraser je sedeo kraj njega, a Šejn ležao sa strane među stenama na mestu kojem bi se čak i Apači teško mogli da prišunaju. Osećao je neprijateljstvo ali drugo nije ni očekivao. Fraser je jedino bio zaokupljen kako da Šejna izbacii iz igre, da ga likvidira. Njegovo podozrenje nije mirovalo nikada. No, Šejn se povukao iz još jednog razloga. Znao je da se vezni čovek iz Sedme brigade nalazi u blizini. Taj momak se, istina, nije smeo umešati i uskakati u okršaj ali je imao naređenje da podržava Šejna i da mu bude veza sa spoljnim svetom. Pri ovako opasnim poduhvatima je to bilo nezaobilazno. Najzad, Šejn se bez obzira na lakše uslove koje je imao, kao robijaš nije mogao slobodno kretati. Ovde je, uostalom, svako svakog motrio s podozrenjem.

Čovek iz Sedme brigade pripali cigaru, a onda pokrećući je usijanim žarom obrazovao izvesne figure. Nešto kasnije stigao je i odgovor. Služili su se ranije ugovorenim šiframa. Šejn je na taj način poslao svoju poruku i tako odao Falerov plan sa svim pojedinostima. Bio je to izuzetno težak postupak. No sve je ipak uspelo jer je partner potvrdio prijem poruke. Sada je Šejn morao da odgoneta odgovor. Glasio je da će stražari transporta srebra biti blagovremeno upozoreni. Znači, mogao je mirno da zaspi. Samo što se smestio udobnije kada ga laki šušanj trže. Povukao se nečujno u zaklon držeći „kolt“ pripravan u ruci. Gledao je pažljivo oko sebe, ali nije primetio ništa. Tek kada se mesec pojavio iza oblaka primetio je dežmekastu priliku Teksašanina.

Džoe Kabrok je stajao nepomično ispred kamenog zida i bez sumnje tražio Šejna. Metalni odblesak je pokazao da je potegao oružje.

Čovek iz Sedme brigade nije mogao da veruje sopstvenim očima. Zar je taj momak bio spreman da puca, bez obzira na to da bi tako transport srebra bio opomenut?

Odmaknut kamen s leve strane od Šejna ukaza na novu opasnost. Shvatio je, opkolili su ga kao divljeg vuka. Hteli su da ga likvidiraju pre napada. Koliko već motre na njega? Da li su možda videli razmenu znakova između njega i drugog čoveka iz Sedme brigade?

Šejn oseti kako ga znoj obliva. Uvukao se dublje u procep između stena, ali je prvo ostavio šešir na sedlu i pokrivač oblikovao tako kao da ispod njega leži spavač koji ne sluti ništa.

Te momke neće moći dugo da drži u zabludi. Znali su gde otprilike treba da ga traže. Što je još gore, dolazili su sa tri strane da bi ga saterali u klopku.

Džoe Kabrok je prvi stigao do Šejnovog ležaja. Kleknuo je da probudi spavača, no cev njegovog „kolta“ udari u prazno. Nije bilo otpora.

Teksašanin skoči kao oparen, no prekasno. Šejnov „kolt“ se svom žestinom obruši na napadačevu slepoočnicu. Pre nego se sručio onesvešćen na tle, Šejn ga je prihvatio i ugurao u prolaz između stena. Zatim je brzo promenio mesto. Drugog pritajenog napadača otkrio je veoma brzo. Tada Bulder, čovek sa staklenim okom nije mogao da vidi šta se dešava na levoj strani. S te strane je bio slep. Zbog toga ga je mogao izbaciti iz igre pre nego što ovaj shvati šta se zbiva.

Ostao je treći čovek. S njim neće biti lako jer je bio upozoren. Bulder je za trenutak pre nego što je izgubio svest od žestokog udarca zaječao glasno. Zamalo mu je čak uspelo i da povuče obarač. Naravno, Šejn je to sprečio. Sada je čučao pritajen u grmu u senci visoke, okomite stene. Ništa se nije pomeralo. Onda se čulo struganje metala po kamenu, pa mu je uspelo da utvrdi otprilike gde se protivnik nalazi. Odlučio je da bude strpljiv. Bajron Sadler, celavo je hteo da celu stvar što brže okonča na ovaj ili neki drugi način. Inače, celavko je bio miljenik Čaka Fräsera. Sujeta da upse, da zablista tamo gde su drugi omanuli, ovog puta bila je njegova zla kob. Prišunjabo se mestu na kojem je bio Bulder nekoliko trenutaka ranije. Znači morao je proći pored Šejna. Čovek iz Sedme brigade pohita napred. Pritisnuo je iznenađenom razbojniku cev svog revolvera na ruku svom žestinom da je ovaj uzviknuo od bola. Morao je da ispusti oružje, a ruka mu je kao paralisana visila niz telo. Bol ga je raspinjabo. No nije dugo trpeo bolove, jer ga je Šejnova leva pesnica pogodila u vrh brade. Zubi mu škljocnuše glasno, a samo trenutak kasnije se na njega spusti duboka tama.

Šejn je sakupio gubitnike. Prvo je vezao onesvešćenog Sadlera, a onda ostalu dvojicu prosto dovukao do logorske vatre držeći ih za kragne. Bacio ih je Faleru pred noge.

– Šta to treba da znači? – pitao je Faler užasnut.

– Hteli su da me smaknu! – kazao je Šejn. – Tamo pozadi leži još jedan. Pođite i vi sa mnom.

Ron Faler je zbunjen sledio Šejna. Možda je slutio da sledi katastrofa. Naravno morao bi da kazni krivce. Oni su naravno ugrozili ceo poduhvat. Nisu poštovali red i disciplinu. S druge strane, sva-ki čovek mu je bio neophodan. Zar da ovaj trio prepusti Apačima?

Šejn je vukao vezanog Sadlera do logorske vatre. Tu je izvadio nož iz pojasa i grubo probudio onesvešćene. Brzo su se dozvali sve-sti kada su osetili oštricu noža.

– Ko vas je na to podstakao? – pitao je čovek iz Sedme brigade.

– Niko! – tvrdio je Sadler spremno.

Čak Fraser je stajao u blizini namrgođen i mračan razmišljajući šta da učini. Šejn ga, naravno nije ispuštao iz vida.

– Ja ću naterati momke da govore! – tvrdio je Šejn odlučno.

– Ne sada – zahtevao je Faler. – Prepad je prvi i najvažniji. Imao sam velike izdatke i mnoge muke pa neću dozvoliti da mi sve to pokvari nekoliko nikogovića. Sa njima ću razgovarati kada se budemo vratili. Naravno, sa srebrom!

Apači su se vratili baš u pravom trenutku. Poglavica je doneo pismenu poruku od onih koji su tajno sarađivali sa Falerom.

Direktor zatvora pročitao poruku i lice mu se ozari.

– Kucnuo je čas. Kreću, a ujutro će zajedno sa Meksikancima popiti kafu. Svi će posle toga zaspati. Kada se budu probudili srebro će već biti kod nas. Nestaće!

Šejn je sa zadovoljstvom posmatrao kako tri podmukla napadača trljaju bolna mesta na glavi gde ih je pogodio „kolt“. Verovatno im u glavama još uvek dobuje.

Vojnici su stigli. Njihov dolazak najavila je truba. Baš u trenutku kada se sunce pojavilo na horizontu i najavilo dolazak novog dana. Dočekali su ih Meksikanci u stavu mirno s puškama pored nogu. Kroz dvogled se videlo jasno kako se prvi čovek meksičke pratnje i obezbeđenja tovara i vojni starešina eskadrona američke konjice pozdravljaju. Konjanici su rasedlali konje, nahranili ih i napojili, a onda sa meksičkim kolegama posedali oko vatre. Iza njih su bila razapeta tri šatora konjice, a nekoliko koraka dalje puške Meksikanaca postavljene tako da obrazuju piramidu.

Na kolima se nalazila neka vrsta automatskog oružja američke proizvodnje. Bila je to neka vrsta topa sa vodenim hlađenjem, čudo od oružja koje je moglo neverovatno mnogo metaka za izuzetno kratko vreme da raspe po okolini. Faler, kada je otkrio ovo oružje, poblede i na trenutak odloži dvogled.

– Sreća što će momci već biti izbačeni iz igre pre nego što mogu da se posluže tim čudovištem. Onaj visoki crni s brkovima – objašnjavao je Šejnu – njega sam podmitio.

Preko uz logorsku vatru je razdeljena kafa za dobrodošlicu. Uz kafu je bilo i vrućih tortilja.

– Sada samo treba sačekati da omamljujuće sredstvo počne da deluje – rekao je direktor kaznionice slavodobitno. Obratio se Apačima. – Možete da krenete. Mi ćemo za vama za deset minuta.

Preko u logoru koji je trebalo opljačkati odigravale su se čudne stvari. Uniformisani ljudi su posrtali kao da su pijani. Neki od njih su se oteturali do svojih šatora, a neki čak nisu uspeli da stignu tamo nego su se prućili po goloj zemlji. Čak je i kuvar legao da spava iako je on lično pripremio kafu. Uzeo je i on lonče da ne bi izazvao sumnju. Tako je, uostalom, bilo utanačeno sa Falerom.

Meksički kapetan i američki poručnik ležali su jedan uz drugog. Nisu stigli do svojih šatora.

Ron Faler naredi polazak. Ostavio je samo dvojicu kod kola. Trebalo je da dođu tek kada bude kucnuo čas da se blago skloni na sigurno mesto i da najkraćim putem bude odvezeno u kaznionu.

Upravo u trenutku kada su polazili pojavila se devojka. Očigledno ih je pratila pritajena ali se do ovog trenutka nije usudila

da im se pridruži. Bar ne dok nije počelo da sviće. No kako je sada položaj njenog oca bio vidljiv i ona nije više mogla da pokvari ništa, pokazala se. Dojahala je u oštrom galopu i prišla Šejnu.

Ron Faler samo što nije poludeo. Međutim nije imao vremena za priče i prekore. Jahali su u nezadrživom tempu, a čovek iz Sedme brigade se držao začelja. Naravno uz njega i Miranda. Da su se stvari mogle odvijati po njenoj želji, njih dvoje se ne bi brinuli o srebru, nego bi se ona odmah podvukla pod Šejnov pokrivač. On se smejuljio jer je odgonetao Mirandine misli. Vratila mu je osmehom, sigurna da i on misli isto. Jasno, za sada nije bilo takvih mogućnosti.

Samo što su izjahali na zaravan i čistinu posle brdovitog terena koji ih je zaklanjao i našli se na četvrt milje od logora, a tamo odjednom nastala gungula. Svi su ustali i nimalo omamljeno se kretali; organizovano i živo kao u mravinjaku. Odjekivale su naredbe, zaječala je truba. Odbrana je bila spremna. Trenutak kasnije odjeknuli su pucnji.

Na svu sreću automatsko čudovište od oružja se nije oglasilo. Blokirao ga je sitan pesak koji je ušao u mašineriju. Da nije bilo tako, sigurno nijedan od napadača ne bi preživeo.

*

Potpuno zbunjena banda je sjahala i bezglavo trčeći tražila zaklon da bi umakla žestokoj paljbi.

– Sigurno se ne radi o slučajnosti! – vikao je Čak Faler gnevno. – Verujete li sada da među nama ima izdajica?

Ron Faler nije imao vremena da odgovori. Konji su otrčali daleko, uplašeni pucnjavom i tek posle dužeg vremena se umirili.

Usporili su hod i počeli da pasu. Znači, banda još nije izgubljena! Ako im ne bi uspelo da uhvate konje, sigurno bi ih vojnici sve zarobili. Ron Faler oseti sa užasavanjem koliko se nalazi blizu neizbežnog poraza. On sam se na dobar ishod sopstvene sudbine ne bi kladio ni u cent.

Dok su se Meksikanci obušili vatrom iz pušaka na sve oko sebe ostajući u ležećem položaju, vojnici su hitali prema svojim konjima. Vinuli su se u sedla. Trubač je najavio napad. Odlučni mladi poručnik je jahao na čelu, a sablja mu je bleštala na jutarnjem suncu. Bio je to upečatljiv prizor koji se brzo promenio. Razbojnici su počeli da pucaju. Njihovi meci nemilosrdno su zasipali jahače. Ljudima oko Rona Falera je bilo svedjedno da li pogađaju vojnike ili konje pod njima. Mnogi od konja su umirući prevrtali po zemlji obarajući druge.

Napad nije uspeo a, poručnik je pogođen metkom pao iz sedla.

Ron Faler vide u tome priliku da se povuče. Za to vreme Šejn je kraj Mirande ležao u zaklonu, pucajući kao i ostali. Nije nišanio ni na koga, naprotiv. Ciljao je visoko da slučajno ne zakači nekog. Pucao je samo da se ne oda. To što se banda dala u bekstvo, predstavljalo je za njega pravo zadovoljenje. Trud nije bio uzaludan niti iz-

laganje opasnosti. Jedino su mu Indijanci stvarali glavobolje. Nisu se do sada uopšte pojavili. Jesu li već ranije osetili da je fitilj potpaljen pa na vreme odjahali daleko odavde? No to ne bi ličilo na njihovog poglavicu!

Doista, ratnici uskoro napadoše Meksikance. Nisu bili obeshrabreni. Prodrli su među Meksikance i žestoko se tukli s njima dok je jedna manja grupa uspela da se došunja do kola natovarenih srebrom. U magnovenju su upregli konje u njih i krenuli.

I Apači su, na svojoj strani, imali gubitke, ali su ipak, uprkos svemu, uspeli. Kola su preveli preko granice i u širokom luku obišli američku konjicu koja je bez konja pružala žalostan prizor.

Ron Faler je udisao jutarnji vazduh punim plućima. Osećao je da se situacija bitno menja i to u njegovu korist. Stigao je do konja seo u sedlo prvog koji mu je bio pri i krenuo. Šejn je učinio isto. Miranda se držala uz njega.

Apači su nemilosrdno šibali konje koji su grabeći besomučno dizali oblake prašine. Dvoja kola nestadoše u stenovitim brdima ispresecanim klancima. Apači su se zaustavili kod mesta gde je banda pre napada logorovala. Verovatno neće biti vremena za prebacivanje tovara. No to je sada bilo od drugorazrednog značaja. Bitno je da dođu do, sveže, odmorne zaprege.

Ron Faler je sada odlučio da se bore iz zasede. Upravo sa donošenjem takve odluke podudaralo se ponovo formiranje američkih vojnika. Vinuli su se u sedla da bi nastavili poturu. Što se Meksikanaca tiče, oni su obeshrabreni i opljačkani ostali gde su se i zašli. Apači su ih doista žestoko porazili.

Šejn je učinio sve da umakne odavde, jer ako bi ga vojnici uhvatili sigurno bi ga isekli na komade svojim ostrim sabljama. On se naravno ne bi mogao prikazati kao pripadnik Sedme brigade jer je njegova misija bila tajna. Znači, vojnici bi ga morali smatrati jednim od razbojnika. Verovatno ne bi trošili reči s njim nego dejstvovali odlučno i brzo. Goreli su od želje za osvetom. Mnogi od njihovih drugova ležali su mrtvi ili ranjeni u travi. Što je bilo još gore, srebro koje je trebalo da čuvaju i štite opljačkano je! Poraz je bio potpun!

Dakle, trebalo je nastaviti poturu i prvo se, pre osвете i bilo čega drugog, pobrinuti za srebro. Možda su računali s tim da mogu brže stići teška, natovarena kola nego razbojнике koji su se razbežali na sve strane i gone konje kao pomahnitali. Sve do sada bio je neuspех, dakle trebalo je sakupiti i nekoliko pozitivnih poena. Šta god da su kombinovali u računicu nisu uključili lukavstvo Apača. Poglavica im je pomrsio sve račune. Samo dva ratnika su na jednom izuzetnom pogodnom mestu držali vojnike.

Šejn je stigao Faleru.

– Ipak je sve dobro obavljeno – raportirao je. – Apači su sigurno već iza sedam brda i planina naravno zajedno sa srebrom. Pitam se samo hoće li biti časn i predati ga vama.

– Naravno – uzvratilo je direktor zatvora u Jumi posebno naglašavajući svako slovo. – Ima mnogo toga zbog čega mi moraju biti

zahvalni. Kada im je išlo naročito loše mesecima sam ih hranio, njih i njihove porodice. Tako nešto Indijanac nikada ne zaboravlja. Slušaju me bez pogovora.

– Zaboravite Apače! – povika Čak Fraser van sebe od besa. Rana na glavi mu je krvarila.

– Prvo moramo otkriti tog prokletog izdajicu! – nastavio je nadzornik. – U protivnom će nas vojska veoma brzo srediti. Momak zna sve, zar ne? Tu je, blizu.

– Verovatno – složio se direktor. – Da, sada sam i ja ubeđen u to da među nama postoji neko ko igra markiranim kartama. Ovo je bila nesumnjiva izdaja. Vojnici su znali šta je s kafom pa su se čuvali toga da progutaju i jedan jedini gutljaj.

– Bili su upozoreni. Da nije bilo Apača – kazao je Fraser žustro – ne samo da bismo se vratili praznih ruku nego je pitanje da li bismo se uopšte vratili. To je doista moglo da se okonča veoma loše.

– Prava svinjarija – potvrdi Šejn.

– Ti to moraš najbolje znati – kazao je Fraser ispunjen mržnjom.

– Ili ti – kontrirao mu je čovek iz Sedme brigade. – Ti si taj koji je ceo ovaj poduhvat sabotirao od samog početka. Ti si mi poslao na vrat one tri ubojice, nahuškao ih na mene. Da je tom prilikom samo jedan jedini metak ispaljen, morali bi smo da odustanemo od svega da se okrenemo na levo krug.

– To je tačno – prihvati Ron Faler. – Kada se budemo vratili moraćemo mnoge stvari da raščistimo. No prvo se moramo pozabaviti srebrom. Ono mora da stigne u kaznionu. Ja sam ga već prodao. Sutra će doći po njega. Do tada se moramo držati.

Faler je naredio da se promeni pravac i da krenu prema istoku. Hteo je da se sretne sa Apačima koji su bili uz kola i verovatno nisu mogli da napreduju baš naročito brzo. Osim toga, morali su da čine sve moguće da za sobom ne bi ostavili tragove. Gonioci neće odustati. Osim toga, moraju računati i sa pojačanjem čim se bude saznalo šta se dogodilo.

Iz daljine je još uvek dopirao odjek pucnjave. Najzad je stigla kočija. Indijanci nisu štedeli konje. Poglavica je prišao Ronu Faleru i očigledno bio ponosan. Dokazali su da su mudriji od svih belih ljudi. Još jednom su izvadili iz vatre usijano železo!

Sve ostalo se Indijanaca nije više ticalo. Nije bila njihova stvar. Poglavica je samo predložio da srebro natovare na konje, a ono što ne mogu poneti jednostavno ostave.

– Vojnika se nećete osloboditi. Oni neće odustati od potere – tvrdio je Apač. – Naši tragovi su jasni i svako dete ih može otkriti. Mi nismo imali vremena da idemo obilaznim putevima i da temeljno uklanjamo tragove. Sa tako teškim kolima je to gotovo nemoguće.

– Nećemo ostaviti ni jednu polugu. Nećemo se odreći onog što nas je stajalo tako mnogo! – grmeo je Fraser. – To bi pored gubitka omogućilo izdajici da likuje. Nikada!

– I ja mislim tako – podržao je Šejn Fraserov stav ali iz sasvim drugačijih pobuda. – Poluge koje ne možemo odmah poneti sobom

treba da ostavimo u nekoj špilji, da ih tamo sakrijemo. Apači sigurno znaju za odlična skrovišta. Mogli bi nam pokazati neko.

Ron Faler se složio. Poglavica je imao pravi savet, pa su odvezli kola u uzanu pećinu. Tamo se nalazilo malo jezero tamnozelene boje. Takvim ga je činilo bezbroj vodenih biljaka. Tu su smestili prazna kola, a srebro odvukli u jednu drugu špilju visoko gore na obronku.

Radili su neumorno. Na kraju su napunili bisage teškim srebrnim polugama. Mogli su da ponesu jedva jednu trećinu dragocenog plena. Ovoga puta su odvojili vreme da temeljno uklone tragove do skrovišta. Naravno trebalo im je mnogo vremena za to.

Odjednom su naišle nevolje. Samo što su napustili udoljicu sa zelenim jezerom i krenuli put Jume, kada dojahaoše kao gonjeni đavolima Indijanci koji su dugo uspevali da zadrže vojnike. Vojnici su im upravo bili za petama.

Nastala je trka na život i smrt koja je samo neupućenima mogla da izgleda kao takmičenje u jahanju. Ron Faler je grabio kao da mu je sam đavo za petama. Uz put ga je obuzimao sve veći strah. Osećao ga je u kostima. Prosto, znao je da je izgubljen.

Čak i kada bi uklonili ove vojnike, ubili ih, naravno da njihovo odsustvo neće ostati neprimećeno. Tada će nastati potera sve dok se ne bude otkrilo gde su i kako izgubili živote.

Tada bi se isčeprkalo i sve ostalo i svet bi doznao poražavajuću istinu. Poražavajuću po direktora zatvora Juma.

Svet će saznati istinu.

Faler je nekako uspeo da odagna zle misli i usredsredi se na ono što upravo predstoji. Naročito onda kada je pred sobom ugledao visoke zidine kaznionice. Ta ružna, džinovska zgrada nalazila se izvan gradskog atara u jednoj udoljici odsečena od sveta. Direktor ugleda stražare uz puškarnice. Pucao je u vazduh nekoliko puta. Momci sa stražarskih kula su reagovali odmah. Kapija se otvorila, a jahači uleteli na konjima u dvorište zatvora.

Zatvorenici koji su se nalazili u kavezima zaštićenim čvrstim, gvozdanim rešetkama svuda oko prostranog četvorougaoznog dvorišta imali su šta da vide. Jednoličnost njihovog zatvorskog bitisanja prekinuta je velikim uzbuđenjem. Prvo su stražari pucali na vojnike pa su se ovi morali zaustaviti. Za to vreme je Ron Faler raspoređivao odbranu. Međutim, njegova banda je bila suviše mala da drži robijašnicu duže od nekoliko minuta. Čim vojnici budu otkrili slabe tačke odbrane, nagnuće i to verovatno sa uspehom.

Opasnost je bila ogromna, pa se u nevolji Ron Faler mašio poslednjeg sredstva. Obećao je svim zatvorenicima slobodu ako se budu hrabro borili. Nagovestio im je mogućnost da mogu krenuti u slobodu natovareni polugama srebra, naravno kada ova gužva bude okončana.

Posle takvog obećanja pustio je zatvorenike iz kaveza i svakom od njih dao oružje.

Po deset zatvorenika pod oružjem bilo je vođeno jednim nadzornikom. Vojnici koji su se nalazili pred kapijom i još koji trenutak

osećali nadmoćnim i na domaku pobeđe, sada su dobro potprašeni.

Faler nije mogao znati da li je konjica koja je bila pred kapijom zatražila pojačanje. Znao je samo da mu nije ostalo još mnogo vremena. On sam nije učestvovao u borbi. Uvukao se u magacin oružja, u tajni depo u kojem su se nalazili opljačkani predmeti. Hteo je da ga isprazni i da se pripremi za bekstvo. Šejn se povukao sa Mirandom u službeni stan direktora zatvora. Nije imao nameru da se nezaštićen izlaže mecima vojnika ili onima koje je Čak Fraser namenio preko prikrivenih strelaca iz zasede. Sada kada je Fraser preuzeo komandu imao je opravdanog razloga da strepi za sopstveni život. Osim toga, nije imao nikakav razlog da puca, da se bori sa vojnicima. Naprotiv, oni su bili njegovi tajni saveznici. Mogao je samo da priželjkuje da će steći prednost, poraziti bandite!

Pored toga imao je pametnija i prijatnija posla. Bacio je Mirandu na postelju. Ona ga je obuhvatila nogama oko bedara i strasno mu se predala. U paklu Jume uspeli su da zaborave sve. Ni pucnjava ih nije mogla omesti. Za njih dvoje svet je nestao, utonuo u neku izmaglicu.

Šejn se odvojio od devojke tek kada je čuo udarce sekirom. Neko je pokušao da prodre u direktorov stan nasilno. Šejn je iskočio iz postelje i samo opasao revolver koji je stajao prebačen preko stolice. Odmah zatim je dokopao i „vinčesterku“ i spremio se za odbranu.

Čak Fraser najverovatnije ne može dočekati da likvidira svog suparnika. Glas mu je odjekivao kada je na trenutak prekidana buka od udarca sekire. Svaki udarac potresao je zgradu od lakog materijala.

Miranda je počela da se oblači što je brže mogla. Još uvek ustreptala od ljubavne igre navukla je haljinu.

Nosila je puno naručje pušaka i mnogo municije. Imala je potrebu da bude korisna, pomogne svom ljubavniku.

– Nas dvoje ćemo umreti zajedno – prošaputala je strasno. – To baš nije oblik romantike koji ja marim – uzvratilo je Šejn suvo. – Za početak borićemo se zajedno. To je već mnogo. Onim pasjim sinovima napolju ćemo zagorčati život.

Prvo je pucao iz „vinčesterke“. Metak za metkom se zarivao u vrata. Najveći deo metaka je uspeo da se probije kroz drvo. Napolju je nekoliko trenutaka vladala tišina, a onda se oglašilo nekoliko „koltova“. Vrata su bila izbušena kao sito. Vazduh je bio neprijatno ispunjen olovom.

Došao je Ron Faler. Smatrao je da je bolje da umesto pucnjave pregovaraju. Naravno iz straha za kćerkin život.

– Šejn – kazao je. – Ti odavde nećeš izaći živ. Sada imamo dokaze koji su nam bili potrebni. Ti si nas izdao!

– Gluposti – uzvratilo je Šejn hladno. – Ne postoje nikakvi dokazi.

– Postoje – tvrdio je Faler. – Jedan od mojih ljudi koji su radili među Meksikancima upravo je stigao. Potvrdio je da je neki nepo-

znati čovek došao u njihov logor još pre nego što smo napali transport. Moj čovek je čuo ono što se govorilo u komandantovom šatoru. Glasnik je rekao da donosi vesti od Šejna. Transport je u opasnosti. Vojnici treba da budu omamljeni nekim sredstvom koje će ih izbaciti iz stroja, onesposobiti za otpor. To će popiti s prvom jutarnjom kafom. A ko je o tome bilo što znao?

– Svi koji pripadaju vašoj bandi? – odgovori Šejn spremno. Znao je međutim da je vreme izvlačenja i izgovora isteklo.

Život mu je visio o koncu. Ukoliko ne bude smislio nešto – ode glava. Izgledi su mu bili više nego loši.

– Samo je tvoje ime izrečeno – optuživao je direktor zatvora. Sada ćeš nam platiti za sve.

– Mislite na svoju kćerku – upozorio ga je čovek iz Sedme brigade.

– Neću misliti na nju da leži umirući pred mojim nogama – vikao je Faler. – Prošla su ta vremena. Ja više nemam kćerku. Nije trebalo da slušam nju nego Čaka Frasera!

– Još uvek nije kasno – oglasio se glavni nadzornik. Iz glasa mu je izbijalo zadovoljstvo zbog dobijenog priznanja. Konačno njegova se sumnja pokazala opravdanom.

– Hajde, otvaraj konačno ta vrata! – naredio je.

Na vratima je sada bilo već toliko rupa da je Šejn mogao videti kroz njih. Video je, istina osenčeno, snažnu priliku čoveka koji je zamahivao sekirom. Bio je to Crnac, robijaš za ovu priliku pušten iz kaveza. Zamahnuo je sekirom i sečivo je odmah probilo vrata. Nije više bilo odlaganja. Šejn je pucao. No trenutak kasnije vrata su popustila i otvorila se.

Situacija je bila više nego ozbiljna.

Napolju iza zidina kaznionice odjeknula je truba. Bio je to signal, ali ne američke konjice. Njih je Šejn sve poznavao. To mora da su Meksikanci. Čovek iz Sedme brigade udahnu duboko vazduh. Konačno su se i Meksikanci pribrali i setili svojih dužnosti. To znači da su se uključili u okršaj. Znači, redovi napadača su sada jači i brojniji. To je otvaralo nove nade. To je još više zabrinulo Falera i njegove ljude.

Uostalom, time je sudbina kaznionice kao tvrđave koja se brani bila zapečaćena. Pre ili kasnije mora da padne.

No do tog trenutka Šejn je imao sasvim lični problem koji je valjalo rešavati. Ako ga se ovi napolju dokopaju svako neće dočekati oslobađanje kaznionice.

Ubiće ga u to nije bilo sumnje. Pucao je nezadrživo, bez prestanka. Svaki put kada se u predvorju ili na stepenicama nešto pomerilo Šejn je to zasipao gomilom usijanog olova. Nije morao da štedi. Miranda je dovlačila nove i nove količine municije. Stan direktora zatvora bio je u stvari pravi arsenal oružja i municije. Čak ni ostava za oružje u sklopu zatvora nije bila tako dobro snabdevena kao direktorov stan.

Šejn se borio neumorno. I to sve do trenutka kada su razbojnici

odjednom prodrli sa tri strane. Došli su preko krova i kroz prozor. Krišom su naslonili merdevine uz kuću.

Šejn nije nikako mogao da svuda bude u isto vreme. Miranda, međutim, nije još ništa primetila.

Sve je bilo gotovo!

Odjednom se iza Šejnovih leđa pojaviše dvojica naoružanih. Nije imao kud. Uspravio se. Niko nije obraćao pažnju na činjenicu da je Šejn potpuno nag, ako se izuzme opasač.

Sada su se usudili da priđu i drugi koji su se povukli u zaklon zbog Šejnove žestoke paljbe. On ih je doista dugo držao u šahu. Među njima je bio i Čak Fraser. Smejao se cinično.

– Kada budem video kako crkavaš, Šejn – kazao je mračno. – Biće mi svejedno hoću li i sam umreti. Nešto lepše ne mogu uopšte zamisliti!

Mislio je to sasvim ozbiljno.

– Vi prokleta svinjo! – vikao je Ron Faler i zamahnuo revolverom da ga udari. Šejn je blokirao taj udarac, ali ostali čuvari po komandi počеше da zamahuju kundacima pušaka. Udarcima su oborili Šejna na zemlju. Još je samo čuo Mirandinu vrisku a onda izgubio svest. Kada je došao k sebi do grla je bio zakopan u jednu rupu, a pesak mu je okružavao telo kao teški gvozdeni pancir. Nije mogao da pokrene ni prst. Smešten je bio tako usred unutrašnjeg dvorišta kaznionice a ispred njega su sedela čuteći dva Apača prekrštenih nogu. Poglavica i njegov najstariji sin. Trebalo je da zatvorenika muče lagano do smrti.

Na prilazima kaznionici se sada manje pucalo. Vojnici koji su opkolili zatvor očigledno nisu napredovali. Tako je Ron Faler našao vremena da se pozabavi svojim zarobljenikom, izdajicom Šejnom, koji je ugledavši ga zatvorio oči.

– Slušaj me dobro, kopile! – kazao mu je direktor. – Sada si ti na redu da platiš račun.

– Šta je sa Mirandom? – pitao je ne otvarajući oči, jer bi u tom slučaju morao da podigne pogled u užareno sunce.

– Kada budem krenuo povešću je sobom – odgovorio je Faler tiho. – Ja ću već uspeti da je urazumim. U Kaliforniji će zaboraviti sve.

– Mene neće – tvrdio je Šejn.

– Ni taj problem neće doleteti vremenu. Svejedno vi to nećete doživeti. Apači samo čekaju na znak da bi počeli. Na kraju od vas neće ostati ništa. Pre toga bih samo hteo da znam čemu sve to? Po čijem nalogu ste to radili?

– Ni po čijem! – uzvratila Šejn.

Nema tih muka koje bi ga mogle naterati da pomene Sedmu brigadu. Ona, brigada je bila poslednja garancija da će uvek ponovo razbojnička gnezda kao što je zatvor u Jumi odleteti u vazduh, biti uništena. Da nije bilo Sedme brigade talasom korupcije bi bila poplavljena cela zemlja.

Sve dok budu ljudi iz Sedme brigade dejstvovali, ovakvi tipovi

moraju biti oprezni, strahovati. Uostalom, gde svi čuvari zakona zataje pojavljuju se ljudi kakav je Šejn i brinu o zakonu i redu.

– Hoću odgovor! – grmeo je Faler.

– Čemu tolike priče? – pitao je Fraser nestrpljivo stojeći gore na osmatračkoj kuli. – Sredimo to po kratkom postupku.

– Ovde ja izdajem naređenja! – upozorio ga je Faler besno. Ponovo se obratio Šejnu. – Ja imam vremena. Sve dok ne padne mrak. Tek onda ću krenuti praćen svojim vernim Apačima. Oni će me bezbedno odvesti oдавde s najvećim delom onoga što sam u prošlim godinama uštedeo.

VIII

Miranda je plakala, urlala, treskala. Nasrtala je, branila se i pokušavala da pomogne Šejnu. Mlada devoјka je imala iznenađujuće bogat rečnik psovki. Proklinjala je svog oca. Pokušala je da mu iskopa oči. To je pružilo Čak Fraseru mogućnost da se na željeni način približi devoјci. Prišao joj je s leđa i dokopao je za ruke. Pri tom je osećao oblike njenog tela. Izdržao bi rado u tom položaju i nekoliko sati, ali je Faler naredio:

– Sklanjaj mi tu furiju s očiju!

Fraser podiže Mirandu i odnese je odatle uprkos njenom žestokom opiranju. Hteo je da je zaključa u štalу. Tamo je bilo nekoliko sobičака koje su bile pod ključem. On je imao jedan od ključeva. Tamo se on krišom uz krajnju opreznost zabavljao sa meksičkim ženama. One su povremeno dolazile preko granice i nudile za novac svoje usluge.

Kada više ni njen otac ne pokazuje nikakvo interesovanje za devoјku a Šejn i da hoće ne može, Fraser je već smislio šta će s njom.

Pomisao da će još pre neizbežnog kraja moći da priušti i toliko željeno zadovoljstvo neobično ga je mamilo. Uostalom, među ljudima koji su branili zatvor jedan manje ili više nije imalo značaja niti uticalo na krajnju ishod. On nije imao obzira, pa je ostavio svojim drugovima, zatvorenicima i Apačima da brane zatvor a on se posvetio svojim privatnim interesima. Već je kovao planove kako da preživi. Već je video mogućnost da počne novi život i to lagodno. Uostalom, bilo mu je poznato gde se nalazi veći deo skrivenog opljačkanog srebra. Dobro je zapamtio to mesto i bio uveren da može pokupiti poluge. Naravno, pre nego što neko drugi dođe na takvu pomisao. Bilo je mnogo onih koji su videli sve. Uostalom i Apači će, kada sve ovo bude prošlo i oni prežive, pokupiti ukradeno srebro. Za njega mogu da kupe sve što im duša poželi a naročito neizmerne količine vatrene vode kako su nazivali viski.

Čak Fraser je znao da mora požuriti. Ne sme nipošto sačekati ishod borbe koja se vodi napolju, čekati da vidi ko će pobediti. Polazio je ipak od toga da će dugoročnije posmatrano pobeda biti na strani brojnije dobro uvežbane i disciplinovane američke konjice.

U svakom slučaju bilo je dovoljno vremena da se posveti drugom blagu na koje je bacio oko još onda kada je prvi put video Miran-

du. Nije se, dakle, zadovoljio da smesti devojkicu na sigurno i da je zaključa. Ušao je i sam u prostoriju i zatvorio vrata za sobom.

Miranda se užasnuta izmače. Shvatila je šta je u ovoj prostoriji čeka pošto je njen otac povukao nazad svoju zaštitničku ruku. Bila je izručena nemilosrdno i bez zaštite ovom ružnom tipu. Nije imala drugog oružja osim svojih noktata. No bilo je veliko pitanje može li se njima zadržati surov čovek kakav je Fraser bio.

– Sklanjaj svoje prljave šape od mene! – kazala je devojkica žustro.

Fraser se smejao i prilazio bliže. U boksovima su rzali konji a spolja dolazili odjeci pucnjave. Nije bilo šansi da neko čuje njene pozive u pomoć.

– Samo ti viči – kazao je Fraser mirno. – Ja to volim. I brani se! Već ću te ja omekšati i dobiti!

Rekavši to ispružio je ruke prema njoj. Dodirnuo je Mirandu koja se povukla do samog zida i naježila se od dodira tih prstiju koje je Fraser morao da drži do sada što dalje od nje. Njegove misli u ovom trenutku ispunjavalo je samo Mirandino telo tu na dohvat ruke. Telo tako oskudno pokriveno providnom odećom.

Priskočio je devojkici i levom rukom je šćepao za kosu, okrećući joj lice prema sebi. Poljubio je strasno, a ona ga je ujela iz sve snage. Pustio je uz žestoku psovku.

– Mala! – kazao je s neskrivenom pretnjom u glasu. – Ja mogu i drugačije. Ili ćeš dobrovoljno leći tamo, ili će te snaći zlo. Oдавde nećeš izaći neostriгana! U to ti se kunem.

Mislio je ozbiljno, nisu bile to prazne pretnje. Nasrnuo je na devojkicu. Miranda je bila suviše slaba da se opire telu ovog surovog i podivljenog čoveka. Nije smela više da ga izaziva. Ionako je već gubio razum. Bacio je devojkicu na zemlju, a onda legao preko nje. Odvojio je desnu ruku s njenog lica da bi mu bila slobodna. U nestrpljenju je više vremena gubio oko njenih dugmadi na haljini nego što bi bilo potrebno. Onda je došla mala pauza, predah za Mirandu koja je nepomično ležala na podu, na leđima, savijenih kolena i osećala teret teškog tela napasnika.

Fraser je ječao od požude i nestrpljenja. Najzad je uspeo. Bacio se na Mirandu i osetio oštar pritisak ispod trbuha. Osetio je žestok pritisak. Nešto tvrdo zarilo se, u njegov trbuh. Detonacija je protresla njegovo snažno telo. Uspeo je da se malo pridigne i tako omogućiti Mirandi da se munjevito okrene i otkotrlja u stranu. Fraser klonu na zemlju. Ječao je muklo. Metak ga je smrtno ranio, ali ga nije usmrtio na mestu. Osetio je oštar, nepodnošljiv bol. Miranda poče da puže prema vratima. „Kolt“ je neprimetno izvukla Fraseru koji je bio van sebe od uzbuđenja sada je držala čvrsto obema rukama. Morala je međutim da ga pusti iz ruke da bi okrenula ključ u bravi. Izvukla se iz ostave u hodnik koji je vodio kroz sredinu štale i bio dobro osvetljen. Napolju se vodila ogorčena borba.

Branioци su imali pune ruke posla da odbiju sve žešće i sve češće napade. Meksikanci i vojnici kao da su se nadmetali van sebe od besa, željni osvete i iskupljenja. Obe strane su želele da prve kroče u kaznionu.

U dvorištu su na sve strane ležali ranjenici. Tu je bio i Šejn. Miranda je hitala prema Apačima koji su se bavili čovekom iz Sedme brigade.

*

Šejn je zatvorio oči kada su Apači ustali, zategli lukove i uperili strele u njega. Bile su to zapaljene strele. Poletele su prema njemu. Šejn nije pustio ni glasa niti je pokazao bol. Znao je šta Indijanci očekuju. Dva pogotka nisu bila ono najgore. Mnogo opasnija je bila vatra. Ona je lagano, ali sigurno osvajala drške strela. Kad-tad dospeće do kože. Bilo je nemoguće ugasiti plamen. Svaki pokušaj bi samo ubrzao širenje vatre i skratio Šejnu život.

Za to vreme su dvojica Apača prekrštenih ruku čekala učinak svojih strela. Ron Faler, međutim, nije imao vremena da se bavi time.

Robijaši koji su tek napustili svoje kaveze, nedisciplinovani, a pušteni da bi branili zatvor zapali su u velike nevolje. Napadačima je uspelo na dva različita mesta da provale u zatvorsko dvorište. Meksikanci su na istočnoj strani uspeali da stvore mostobran sa kojeg su pucali na sve što se kretalo među odbranom, uključujući i one koji su se povukli i ukopali u osmatračke kule. Odbrana je imala užasne gubitke. Padali su u talasima i sunovraćali se u prašinu unutrašnjeg dvorišta.

Jednom od branilaca, oslobođenih robijaša, Faler je dao dinamit. On je krenuo polako, prišunjavao se Meksikancima koji su stalno nasrtali. Niko ih nije mogao obuzdati. Sada kada su već jednom nogom zakoračili i mogli da dokažu da su meksički borci isto toliko dobri kao i američki, ako ne i bolji, postali su čak i neoprezni. Upravo se desetak Meksikanaca penjalo uz dobačeno uže, jer na merdevinama nije bilo mesta za sve, i stigli su do ispusta na koji nisu svi mogli da stanu, jer je prostor bio ograničen. Odozdo je sa tri strane osuta vatra na njih.

Predstavljali su gustu metu, budući da je mogućnosti za zaklanjanje bilo veoma malo. Pucali su na zatvorenike i ujedno predstavljali za njih živu metu. Uskoro je sva pucnjava bila usmerena na njih. Odjeknula je užasna detonacija sa neopisivim posledicama.

U međuvremenu su se približili i američki vojnici. Konjica se pokazala odličnom i u pešadijskim borbama. Provalili su kapiju. Sve puške branilaca bile su sada usmerene na ovu kritičnu tačku. Pucalo se sa svih krajeva i ne sve strane.

Gusti oblaci barutnog dima ispunili su dvorište. Vojnici su već potpalili prve zgrade zatvora da zbune odbranu i da ih prisile na predaju. Bilo je sada samo pitanje vremena kada će svaki otpor neopozivo prestati. Sigurno bi se zatvorenici povukli ako bi postojala bilo kakva mogućnost da se dokopaju slobode.

Ron Faler je svakako video da je došao trenutak za povlačenje. Okupio je Apače i sa njima otrčao u magacin oružja gde je bilo sa-

kriveno njegovo blago, deo onoga što je godinama pljačkao. Osim toga iz tog magacina je vodio tajni put, izlaz u kamenolom. Za taj izlaz, poslednju odstupnicu znao je samo Faler. Svi koji su o tome nešto znali ili učestvovali u građenju tog tajnog prolaza. Upavo u tom trenutku naišla je Miranda iz štala. Pritrčala je Šejnu ne nailazeći ni na kakav otpor. Počela je da čupa iz njegovog tela goruće strele i golim rukama počela da ih gasi. Šejn je počeo da joj pomaže čim je to bio u mogućnosti. Nije želeo ni trenutka duže da leži između dva fronta. A upravo se njegovo mučilište nalazilo na takvom mestu koje je mogao da pogodi svaki zalutali metak i staje ga života.

Nije mu baš bilo prijatno pri pomisli da vojnici mogu svakog časa da slave pobeđu. Sigurno ga neće tretirati kao saveznika. A pravo objašnjenje zbog svog prisustva ovde im nije mogao dati. Da situacija bude još gora ni drugoj strani nije smeo pasti šaka. U svakom slučaju, od članova bande nije bilo ni traga. Verovatno su pobjegli zajedno sa Falerom ili je svako krenuo svojim putem. Tek među onima koji su branili kaznionu nije ih bilo.

Šejn uhvati Mirandu za ruku i potrča s njom do štala. Tu je iz bokseva izvukao dva neosedlana konja. Koristio je jednu od greda koje su pokrivale seno i grunuo njome u spoljni zid štale. Posle nekoliko pokušaja popustio je. Brzo je proširio otvor i izveo konje iz štale. Miranda ga je sve vreme štitila uperenim oružjem a zatim pošla za njim. Šejn se ponovo smešio jer je imao razloga da se nada u bolji ishod posle izbegnutog mučenja i teške, bolne smrti.

– Gde ti je otac?

Devojka samo sleže ramenima. Uplašeno je osluškivala buku koja je dolazila iz dvorišta kaznionice. Borba je tamo očigledno bila veoma žestoka. Svi su izgledi da će se brzo i okončati. Vojnici i Meksikanci su uspeli da prodru unutra. Otpor branilaca je popuštao. Kada im je neko od oficira obećao puštanje iz zatvora i slobodu ako se predaju, zavladao je pritiskujućim mir koji je zastrašivao koliko i pucnjava.

Šejn je odmahivao glavom čudeći se da su zatvorenici prihvatili takvu ponudu. Niko nije mogao da održi takvo obećanje, ali je bar bilo sredstvo koje ostvaruje cilj. Poterao je konja a Miranda je jahalala uz njega. Nisu izgledali nimalo sveže, ali su uspeli još jednom da umaknu nevoljama, svako od njih drugačijima. Devojka je nekoliko puta odahnula s olakšanjem. Tek kada je opazila kojim pravcem se Šejn uputio, trгла se.

– Nameravaš li u Meksiko? – pitala je.

– Ne baš – objašnjavao je. – Hoću tamo gde se nalazi skriven najveći deo srebra.

– Znači hoćeš da ga izvučeš, da ga se dočepaš? – pitala je devojka puna nade. Pretpostavila je da Šejn želi da se dokopa početnog kapitala za zajedničku budućnost. Bila je veoma romantična.

Covek iz Sedme brigade se kucnu po čelu govoreći:

– Razmisli devojko gde se sakupljaju svi oni koji su uspeli da umaknu iz kaznionice.

– U dolini sa malim zelenim jezerom – prihvati Miranda spremno. – Ni moj otac neće propustiti to mesto bez obzira što je to veoma zaobilazan put za Kaliforniju.

– Naravno. Nikada mu ničega nije dovoljno. Ubila bi ga i sama pomisao da toliko srebro prosto ostavi.

– Znači tamo nameravaš da ga uhvatiš?

– Njega i svakoga ko se tamo bude pojavio. Vojnici će prvenstveno biti zabavljeni time da sređuju stvari u kaznioni i da je pretresu temeljito. Pre nego što budu primetili da im je izvestan broj ljudi izmigoljio kroz prste biće sve gotovo. Ako se tvoj otac bude dočepao velike prednosti biće veoma teško ponovo ga stići. On je stvorio mnoge veze i izvršio potrebne pripreme, jer je morao računati s tim da će ga kad-tad raskrinkati. Znači, obezbedio je odstupnicu!

– Reci mi istinu, Šejn! – molila ga je Miranda. – Za koga doista radiš? Ti nisi robijaš, zar ne?

– Naravno da nisam. Prihvati ovakvo objašnjenje: radim po nalogu američke vlade. Da li ti je to dovoljno?

– Ne, želim da znam tačno.

– Niko to ne sme da zna, kako ti kažeš, tačno. Po nalogu vlade to bi bilo sve. Prema tome nemoj me više ispitivati.

– Hoćeš li me povesti sa sobom kada budeš okončao ovaj posao ovde u Arizoni? – Gledala ga je sva napeta, očekujući odgovor.

– Bojim se da to neće ići – kazao je Šejn oprezno. – Budi razumna. Kakav bi to život bio? Ja stalno na putu a ti stalno u neizvesnosti kada ću se vratiti ili da li ću se uopšte vratiti. Uostalom, sama si videla koliko sam puta od kako me poznaješ bio u opasnosti, za dlaku izbegao smrt. Zaboravi planove. Uživaj u trenutku koji imaš. Još uvek smo zajedno.

– Đubre napušta svoju zadužbinu – vikao je Ted Buler videći kako Ron Faler odlazi u pratnji svojih vernih Apača. Nije bilo sumnje da se radi o opraštanju sa dosadašnjim boravištem, konačnim i hitrim.

Nije promaklo ni Bajronu Sadleru šta se zbiva. Napustio je svoje mesto na osmatračnici. Ovde nije bilo više ničega da se brani. Pacovi su napuštali brod koji tone.

Džoe Kabrok im se pridružio usput. I on je, kao i ostali, svratio u svoju ćeliju u kojoj je držao skriveno blago. Kožnu kesu s novcem opasao je napred preko trbuha, tako da je delovao neprirodno ugojen. Trčali su za direktorom Falerom, ali ga nisu baš mogli stići. Faler je veoma brzo odmicao, s tim što je pošao znatno ranije. Umakao je tako brzo da čak nije stigao da zatvori vrata koja vode do tajnog izlaza. Tako su bez muke otkrili kojim putem je krenuo iz svoje jazbine. Bez oklevanja su ga sledili. Međutim, nisu mogli da napreduju baš brzo, jer teren nije dozvoljavao. Vazduh je bio neprijatan, bez dovoljno kiseonika, a osim toga svetlost baš nije izdašno dopirala u tajni prolaz, koji ni u kom pogledu nije predstavljao čudo tehnike. Moglo bi se reći da je onih nekoliko rudara među robijašima, kojih više nije bilo među živima, uradili posao najbolje što su znali. Prolaz je bar bio dobro zaštićen i poduprt. Tu

i tamo su zidovi počeli po malo da popuštaju. Nekoliko krupnih kamenih gromada je ispalo iz kamene tavanice prolaza i otežavalo put.

Teksašanin je nestrpljivo psovao. Njegov gnev nije znao za granice. Morao je da dođe Faleru glave. Nije mario da pri tome i sam okonča. Glavno je da omraženi direktor ne prođe nekažnjen, ne umakne.

Prašina koju su uskovitlali Faler i njegovi Apači nije se još sle-gla. Osim toga bilo je i nepodnošljivo toplo. Onda se ispred njih nešto jezivo prolomilo. Ovde međutim nije bilo zakona iza kojeg su se mogli povući.

Prokleti Apači su primetili šta se iza njih zbiva i bili čvrsto odlučeni da svom gazdi pokrivaju leđa.

Karbok je ležao sa metkom u glavi. U ovom prolazu puščani me-ci su višestruko odjekivali tako da je ličilo na užasnu detonaciju. Iza poginulog ostali su mogli koliko-toliko da se zaklone. Kada su počeli da pucaju, situacija se veoma brzo raščistila.

Ispred njih je sve bilo mirno. Niti su likvidirali Apače niti su pak Indijanci odlučili da odmagle. S mukom su se pomerili napred kraj mrtvog pajtaša. Imali su više sreće od njega. Nisu štedeli ni kolena ni ruke puzeći dalje, napred jedan neposredno iza drugoga, poluugušeni i puni straha da će se u tom prokletom prolazu kame-nje obrušiti i žive ih zakopati. Možda će bezobzirni Faler, pošto se dokopao slobode ceo ovaj prolaz dići u vazduh. Morali su da raču-naju sa svakom mogućnošću.

Činili su sve da opasan prolaz prevale što je brže moguće. Naj-zad su ugledali svetlost na kraju tunela. Sa njome je došla i nova nada. No, morali su i tu da budu oprezní, da ne izlete odjednom na zaslepljujuću svetlost i izlože se mecima.

Indijanci verovatno čekaju sa puškama na gotovs i pucaju na svakog ko izađe iz prolaza.

Bajron Sadler je proklinjao sve i svakoga. Nalazio se na čelu. Bi-lo je nemoguće da napusti to svoje istureno mesto i zameni se s ne-kim iz grupe. Nizak, uzan hodnik to jednostavno nije omogućavao. Iznutra su ga potiskivali da izađe što pre da bi se i ostali dokopali vazduha. Neki unutrašnji glas ga je upozoravao na opreznost iako nije mogao da vidi ništa. Ni jednu senku, nijednog Indijanca, nika-kvu opasnost. Oči su mu gotovo ispale iz duplji kada je pokušao da učini poslednji odlučujući korak. Začuo se topot kopita. Zatim zvižduk biča. Sadler razvuče usta. Ron Faler je znači odlučio da odmagli. Samo što se izvukao, kada sa bočne strane kamenoloma u koji se tajni prolaz ulivao sevnu vatra. Osetio je pogodak u rame. Bajron Sadler je bio čovek koji nije podnosio ni gubitak ni poraz. U želji da se izbori za slobodu i ode daleko odavde nije čak ni ose-tio da ga je metak zakačio. Podigao je „kolt“ i povukao obarač. Apač koji je stajao na bočnoj strani počeo da pada. Dva puta se prevrnuo u padu i najzad spustio na zemlju pre puške koju je ispu-stio.

Sadler je puzao dalje. Smatrao je da je opasnost manja, da kon-

troliše situaciju. No iza njega odjeknu pucanj. Tamo je stajao ras-koračen drugi Indijanac. Nije ga mogao videti jer ga je metak po-godio pravo u potiljak tako da se samo pručio.

Bolder koji je išao za njim sredio je Indijanca jednim metkom. Izleteo je zgrčen iz prolaza i tako trčao do sledećeg zaklona. Čekao je da vidi da li se nešto kreće. Bio je sam sa mnogim lobanjama ko-je su se nalazile u udubljenjima kamenoloma. Ravnodušni pret-hodnici iz zatvora u Jumi kao da su ga posmatrali, istina potpuno mirno. Sve što se u životu moglo dogoditi bilo je iza njih. Bulder se osmeli da promeni mesto. Nije se dogodilo ništa. Video je otiske šest nepotkovanih konja. Znači da su Apači dobili pojačanje. Iz-među tih tragova primećivali su se i tragovi točkova. Radilo se o lakoj kočiji ali pretovarenoj. Verovatno je to Ron Faler zamahnuo korbačem. Mora da je njegovo blago bilo blagovremeno utovareno. Sigurno su to obavili za njega Apači a onda ga dočekali u kamenolomu. Sada najverovatnije vozi prema jugu. Bolder je shvatio. Pro-kleti direktor je hteo da se dokopa sakrivenih srebrnih poluga, dok se u zatvoru sve već privodi kraju. Na stražarnicama su sada staja-li ljudi u uniformama.

Verovatno su u dvorištu sedeli dobro čuvani, pobeđeni robijaši strepeći od najgoreg.

IX

Miranda i Šejn su bez usputnih nevolja stigli neometeni do doli-ne u kojoj se nalazilo skriveno srebro. Niko ga još nije dirao. Znači stigli su prvi i dobili trku. Međutim, nisu znali koliko vremena imaju dok drugi ne stignu. Čak nisu bili sigurni da će uopšte doći. Nisu znali ni koliko će se vojnici posle pobeđe zadržati u Jumi. U svakom slučaju pripremali su se. Sakrili su konje u jednu otvorenu špilju, a onda se vratili do jezera. Nije izgledalo baš mnogo pri-mamljivo, ali je Šejn rizikovao, svukao je odelo i skočio u vodu. Bi-la je mlaka i prijatna. Ležao je na leđima i ispod poluspuštenih ka-paka posmatrao Mirandu. Ona nije imala mnogo šta da skida. Br-zo mu se pridružila. Plivala je pored njega, zatim oko njega ali on kao da je nije primećivao. Prskala ga je, gurala svojim telom ali on nije reagovao. Ležao je nepomično na vodi i uživao. Kada je Mi-randa već htela da odustane Šejn se okrete u vodi i devojka pri-hvati igru. Teško dišući plivala je prema obali a Šejn iza nje. Zave-slaji su mu bili snažni a Miranda se trudila svom snagom da mu umakne. Morao je čak da se koči da je ne bi stigao prerano. U du-bokoj vodi nije bilo moguće sprovesti u delo ono što je nameravao. Najzad je Miranda osetila tlo pod nogama. Uspravila se i načinila pokret kao da se saplela o neki kamen da bi dala Šejnu mogućnost da je stigne. Njemu to, međutim, nije bilo potrebno. Ubrzao je za-mahe i za tren oka smanjio rastojanje. Bivalo je sve uzbudljivije. Miranda je pokušala poslednji trik i pokušala da otrči, ali je Šejn uhvatio za nogu i izvukao. Bacio se preko nje. Uvijala se i tobož otimala, prepuštajući se sa očiglednim zadovoljstvom. Podigao je

devojkju bez po muke i spustio je na svoje krilo. Spuštao je veoma polako. Miranda lako kriknu, a onda se proteže. Njeni pokreti su bili sve brži i zahtevniji. Šejn je zatvorio oči i uživao. Posle svega ležali su iscrpljeni na zemlji dok im je sunce sušilo kožu. Šejn se obukao, stavio opasač i uzeo „vinčesterku“. Položaj sunca podsetio ga je koliko je vremena proteklo. Morao je da bude na oprezu. Kada bi ga razbojnici iznenadili u nekoj nestašnoj igri pobeda bi im bila laka. U dvorištu zatvora je uspeo još jednom da umakne zahvaljujući Mirandi. Spasla ga je u poslednjem trenutku.

Ukoliko bi ga se ovog puta Apači dočepali, svršili bi s njim po kratkom postupku. To je bilo izvesno. Ulaz u dolinu je srećom imao veoma uzan pristup tako da je teren bio pregledan. Šejn je ležao nešto više gore na padinu između dve stene. Tamo je bilo dosta senki, a vidik je bio širok. Napadač bi mu se veoma teško mogao približiti. Čak ni Apaču ne bi bilo lako. Obronak je bio posut kamenjem koje se pri svakom koraku bučno kotrljalo.

Miranda je ležala uz njega i igrala se njegovom kosom. Smešio se zadovoljno. U svakom slučaju bar do trenutka kada su se pojavili Apači. Njihovo držanje odavalo je da znaju šta ih čeka. Tragovi im nisu ostali neprimećeni. Znali su da nisu sami pa su se odgovarajuće i držali. Sjahali su i nestali u žbunju. Kada se opet budu pojavili biće to znak da znaju gde je protivnik i puške će se oglasiti.

Šejn je bio spreman.

Video je još laku kočiju koja se zaustavila na ulazu u dolinu između drveća. Na sedištu je bio samo jedan čovek. Prepoznao je u njemu Rona Falera. Taj razbojnik je dakle još jednom uspeo. Ponovo je našao ljudi koji će za njega obaviti prljavi posao. Direktor se držao po strani. Zavalio se u kočijaško sedište i pripalio cigaretu, pošto je utvrdio da mu ne pretila nikakva neposredna opasnost.

Apači su mu doviknuli da tragovi vode dalje u dolinu. Jedan muškarac i jedna žena projahali su ovuda pre više od jednog sata.

Naravno, Faleru nije bila potrebna naročita pamet da pogodi o kome se radi.

– Miranda! – vikao je obrazujući šakama levak. – Miranda, gde si? Javi se! Došao sam po tebe i po srebro. Moramo da odemo, vojnici su zaposeli zatvor. Svi ostali su mrtvi!

Pre nego što je Šejn uspeo da je spreči, Miranda je naletela na taj jeftin trik.

– Znam oče – doviknula je devojkja. – Jednog od vas sam sredila sopstvenim rukama. Onoj životnji Fraseru sam ispalila metak u truh.

Glas Rona Falera je sada zvučao sigurnije.

– Baš dobro! – hvalio je svoju kćer. – Pretpostavljam da si ti onog paklenog psa Šejna oslobodila i da sada on leži pored tebe. Pritajeno, jer se boji Apača. No za to nema razloga. Mi nismo krenuli u poturu za vama. Hteli smo samo srebro. Možete da pođete sa nama ili da idete svojim putem. Kako god hoćete!

Šejn je uporno ćutao, ali je šapatom zamolio Mirandu da pošto

je odala njihov položaj promeni mesto i skrene pažnju Indijanaca na sebe.

– Oni tebi neće ništa nažao učiniti – tešio je devojk.

– Osim toga i ja sam u blizini. Ne boj se.

Oprezno se povukao nazad. Ako bude puzao uzanom kozjom stazom koja vodi pored kamenog zida može stići do špilje iz koje je takođe imao odličan pregled, bolji zaklon i bolji uvid u ulaz u špilju koja je skrivala srebro. Jer, upravo to srebro je bilo mamac koje će, ranije ili kasnije, privući Indijance.

Grupa od osam Apača se podelila u dva dela, što je Šejn kasnije, ali srećom ne prekasno i utvrdio. Četvorica su se usmerila na blago a četvorica na – Šejna! Nastupali su odvojeno, udaljeni jedni od drugih. Čak nisu ni pokušavali da prikriju svoj napad, da se prita-je. Jedino na šta su obraćali pažnju jeste da se mogu, ako budu napadnuti, povući u zaklon. Puške su nosili isturene ispred sebe tako da su ličile na produžetak ruku. Kretali su se odmereno, štedeći snagu. Njihove šarene trake koje su nosili preko čela isticale su se i odvajale ih od sumorne crvenosmeđe boje stena koje su im bile za-leđe. Osim toga, mora da su bili sigurni u uspeh svog poduhvata jer su bili brojno daleko nadmoćniji.

Čulo se približavanje teških kola. Dva vozila su se približavala. Svaka kola vuklo je po šest konja, a na kočijaškim sedištim a sedeli su Indijanci.

Sam đavo će znati odakle su dobavili i doterali teška kola. Verovatno su upali na neki od obližnjih rančeva, dali vlasnicima razna obećanja, nagovorili ih ili prosto pod pretnjom oteli kola. Uostalom, znalo se da su njihove mogućnosti ubeđivanja bile ograničene i da se najčešće radilo o otimačini i prinudi. Kola su bila namenjena za prevoz srebrnih poluga.

Apači na kočijaškim sedištim a oba vozila motrili su na sve strane. Bili su spremni da se bace s kola i povuku u zaklon.

To što su se sada, bez obzira na situaciju, nezadrživo približavali značilo je da se Ronu Faleru veoma hitalo. Hteo je da iščezne brzo ali ne bez opljačkanog srebra.

Šejn se pritajio i bio potpuno miran. Nije hteo da bilo čime oda svoju novu poziciju. Strpljenje mu se isplatilo. Bočno od njega duboko ispod kretali su se kao mačke dva Apača. Usmerili su se prema mestu na kojem su nešto ranije bili Miranda i Šejn. U međuvremenu je i ona otkrila šta im je na umu. Dozvolila je da joj se dogodi ono što su Indijanci smerali. Istina, nije motrila na iste napadače na koje i Šejn. Kada je pucala, njeni meci su se samo odbili o stene, promašila je. Dva ratnika su se zgrčila čuvši pucanj. Ubrzo su shvatili da metak nije njima bio namenjen. Uspravili su se i nastavili da se prikradaju. Izašli su polako na jedan otvoren prostor, kamenito tle bez senki. Miranda se našla u situaciji da bude pod unakrsnom vatrom. Dvojica Indijanaca su počela da pucaju iz pušaka. Deliće sekunde kasnije i Šejn počeo da puca. U stvari je ispalio samo dva metka. Oba su pogodila cilj.

Ratnici padoše. Jedan se prevrnuo na leđa i klizao niz stenu ru-

ku podignutih iznad glave. Sručio se dole na put povukavši za sobom lavinu kamenja. Zaprega koja je upravo prešla taj deo puta u dolini uznemiri se ugledavši pred svojim kopitama mrtvog Indijanca. Uznemirene životinje nastavile su put. Indijanci nisu imali nikakvog iskustva, pa tako ni veštine u upravljanju kolima na ovakvom putu pa se i dogodilo da se prva zaprega prevrne. Druga kola su se zarila pravo u žbunje kraj puta.

*

Apači su stezali obruč oko Šejna. Išli su sada određeno prema cilju jer su znali gde se Šejn nalazi. Bili su čak neuobičajeno neoprezni jer ih je Ron Faler sve vreme požurivao. Miranda je napustila svoje mesto strahujući od toga da padne u ruke Indijancima. Prišunjala se Šejnu i ležala nedaleko od njega između dve stene.

Ron Faler je bio veoma nervozan i osmelio se da krene daleko napred iz svog prethodnog skrovišta. Njemu je još jedino bilo stalo do srebra. Želeo je da ga se dokopa i da odmagli. Za njega nije predstavljalo pitanje časti i prestiža da ubije Šejna. Apači su na to gledali drugačije. Držali su mnogo do toga da pobede čoveka koji je ubio njihove ratnike. Pitanje ugleda i časti.

Naravno to je izazvalo nesporazum i dovelo do kraće rasprave između Rona Falera i poglavice. Onda je poglavica popustio. On i još jedan ratnik su ostali da drže Šejna u šahu, dok su ostali dobili nalog da osposobe kola za vožnju. Povukli su se i dali na posao. Drvenim pritkama koje su posekli i oblikovali podigli su kola u normalan položaj i tako oslobodili prolaz drugim kolima koja su skrenula s puta. Udarali su odlučno mačetama po žbunju da bi oslobodili točkove. Potali su kola dalje u dolinu sve do ulaza u špilju u kojoj je bilo sakriveno srebro. Šejn je sve to mogao da posmatra ali ne i da preduzme bilo šta. Pre svega, rastojanje je bilo preveliko da bi se pogodio željeni cilj. Osim toga tu su bila i ona dvojica Apača koji su motrili na njega i držali ga u šahu. Istina, sada nije mogao da ih vidi. Poslednji put ih je spazio na upadljivoj beloj zaobljenoj steani nalik na kuglu. Posle toga su iščezli u nepoznatom pravcu. Đavo će znati gde su se prikrili. To je bilo prilično neprijatno osećanje računato s tim da svakog časa može odnekle da isrsne lice premazano bojama.

Miranda je bivala sve nervoznija. Gledala je na sve strane, povremeno se izdizala iz zaklona da bi imala bolji pregled i na taj način zanemarivala ono što je bilo najvažnije – svoju sigurnost. Šejn je s vremena na vreme pritiskivao krajnje strpljivo uz stenu.

– Spusti glavu – govorio je devojci. Bićeš mi još potrebna. Pri tom se smešio zaštitnički, što je Mirandu počelo da žesti.

– Zar ti uopšte nemaš nerve? – pitala je ljutito. – Kako možeš da ostaneš tako miran i opušten?

– Sve je to stvar vežbe – objašnjavao je Šejn. – Opasnost je moja svakodnevnica. A pozicije nam i nisu tako loše. Apači hoće nešto od mene. To znači da se moraju potruditi da dođu ovamo gore. Čak i

da lete poput anđela moraju se kad-tad pokazati. E onda ću da pucam.

Uprskos ovakvim tvrdnjama, Šejn se ipak odlučio da preuzme inicijativu. Bilo je tužno i teško posmatrati kako Indijanci toware blago. U suštini uopšte ga nisu interesovali Apači, nije mu stalo da ih dokopa. Nisu bili odgovorni za ono što će se dogoditi.

Sve je to bilo delo Rona Falera. On je godinama sa svojom bandom teroriseo ovaj kraj. Bilo je u pitanju 30 teških razbojničkih napada i svi su se mogli upisati na njegov konto. Mnogo ljudi je pri tom izgubilo živote ili bilo ranjeno. I sve to zbog toga što je želeo da što je brže moguće napuni džepove i obogati se. Pod maskom časnog čoveka na časnom poslu stavio se iznad svih zakona.

– Idem sada duž onog puteljka – kazao je Šejn pokazujući na kozju stazu koja se pružala negde na polovini kamenog zida. Kada budem stigao do onog žbuna štitiću te vatrom. Tada pođi za mnom najbrže što možeš.

– Šta smerаш? – pitala je Miranda.

– Hoću da malo skratim postupak. Hteo bih jednog razbojnika da odvedem tamo gde mu je i mesto – na vešala.

Čovek iz Sedme brigade se pridigao i počeo da trči pogrbljen do ugovorenog mesta, udaljenog nekih tridesetak metara. Nervi su mu bili napeti do kidanja. Svakog trenutka očekivao je pucanje puške i metak koji je njemu namenjen.

Nije se dogodilo ništa. Ni poglavica ni njegov pomoćnik se nisu pojavili niti preduzeli bilo šta. Međutim nije mogao znati da li je to dobar ili loš znak. Miranda je na njegov znak došla i pridružila mu se. Nisu, međutim, stigli daleko. Samo što su prešli desetak metara kada se iz jednog žbuna kao divlja mačka jedan Apač ustremi na Mirandu, dočepa je i povuče nazad sa sobom.

Šejn je uspeo da čuje još samo kako devojka udara oko sebe i otima se. Brzo su savladali njen otpor. Verovatno su je vezali. Ostavili su je dole, dosta niže od mesta na kojem se Šejn nalazio, a onda oprezno krenuli prema njemu.

Čovek iz Sedme brigade nije oklevao ni tren. Izvukao je „vinčesterku“ podigao je i počeo da puca. Metak pogodi sedokosog poglavicu. Poleteo je unazad, a onda zbog kosine nije mogao da se zadrži i klizio nadole. Uzalud je, očajnički, pokušavao da održi ravnotežu. Zadržala ga je grana u čiju se račvu uglavio. Bio je mrtav samo trenutak kasnije.

Indijanci koji su radili u špilji dokazali su i ovog puta koliko su im čula bila izoštrena a pažnja budna. Odmah su prekinuli sakupljanje srebrnih poluga, svesni šta se zbilo i krenuli jedan za drugim prema poglavici, ne obazirući se na izlive besa Rona Falera. On im više nije bio važan, jer je poglavica bio mrtav. Hteo je da ceo poduhvat okonča uspešno i nestane sa srebrom. Zbog toga je poglavica i platio životom.

– Vratite se odmah nazad! – vikao je Faler. – Sve ću vas poubijati ako ne poslušate.

No kada Indijanci nešto neće, nema te sile koja bi ih prinudila. Uostalom to su dugovali svom poglavici, da otpevaju pesmu za

mrtve i da ga njom otprate u večna lovišta. Tu onda ni Faler, ni srebro, pa čak ni Šejn koji je ubio poglavicu, nemaju značaja. Odvukli su leš poglavice u dolinu na nekoj vrsti nosila. Uvili su ga u pokrivač i spustili kraj njega nekoliko stvari za koje je bio vezan. Pušku i torbicu sa semenjem pinije. Oprali su telo i očešljali dugu, sedu kosu. Posle toga su seli u krug i pevali pesmu koja uopšte nije ličila na žalopojku. Pevali su o poglavičnim junačkim delima. Ništa nisu preskočili, niti propustili. Sve događaje iz njegovog života otrgli su od zaborava i na taj način mu odali poslednju počast.

Šejn se nije bavio dugo time da utvrdi šta Apači smeraju. Izgledalo je da ne smeraju ništa. To je, međutim, značilo da je Ron Faler upao u klopku. Šejn je krenuo. Rona Falera su izgleda svi dobri duhovi napustili. Umesto da uživa u onome ili bar da se zadovolji time što je stekao, mučio se noseći sam poluge srebra. Pohlepa ga je zaslepila do te mere da uopšte nije bio svestan opasnosti koja mu pretila.

Faler je saznao da su Apači dočepali njegovu kćerku i smatrao da će to zaokupiti Šejna, da se neće baviti ničim drugim do devojkom. Možda je Šejn i bio spreman da baš tako postupi da nije bilo naloga Sedme brigade koji je valjalo izvršiti bez obzira na opasnost, cenu i odricanje. Sada je trebalo dokopati gazdu, vođu a on se nalazio bezmalo na dohvat ruke. Šejn se približava sve više. Ron Faler nenaviknut na težak fizički rad bio je zajapuren i oznojen. Znoj mu se slivao niz lice i ulazio u oči. Malog rasta i sitne građe nije bio u stanju da prenese odjednom više od dve poluge. I sa njima se zanosio i posrtao idući nizbrdo. Mišići na nogama su počeli da popuštaju a disanje mu je postalo hrapavo. Ni odlazak uzbrdo po srebro nije predstavljao olakšanje. Penjući se uz okomiti obronak morao je da zastajkuje na svakih nekoliko metara. Sve je to bilo dovoljno da mu potpuno iscedi snagu. Ispred špilje bi klonuo na kolena i seo da predahne i dođe do daha.

Radeći tako naporno proklinjao je Apače za koje je smatrao da su ga ostavili na cedilu. U svakom slučaju, nije imao smisla za potrebe i običaje Indijanaca. Za njega su oni bili idioti koje je mogao korisno upotrebljavati.

Šejn se nalazio bezmalo u idealnoj poziciji. Čekao je da Ron Faler siđe noseći dve poluge srebra oslonjene na trbuhu da bi ih bacio na kola.

– Stojte, Faler! – rekao je Šejn oštro. Metalno škljocanje njegove „vinčesterke“ bilo je ubedljivo opomena. Faler se ukoči u mestu.

X

Razbojnički direktor kaznionice u Jumi bio je kao gromom pogođen. Otvorenih usta piljio je u cev uperene puške. Pri tom nije ispuštao iz ruku teške poluge srebra. Težina ga je pritiskivala tako da su noge počele da mu klecaju.

– Pustite to već jednom! – naredio mu je Šejn. – Sve to više nema nikakve svrhe, jer vas vešala čekaju!

Faler je poslušao. Bacio je poluge a onda kao hipnotisan podigao ruke. Nije ni pomišljao na to da poteže oružje. On je samo mogao da planira, da priprema razbojničke napade i pljačke, ali je sam zaboravio da dejstvuje. To možda nikada i nije uspeo da nauči.

Šejn se uspravi i priđe mu bliže, držeći sve vreme uperenu pušku, a prst na obaraču.

Od tog čoveka mu međutim nije pretila nikakva opasnost. Faler je bez ikakvog otpora dozvolio da ga razoruža. Tek kada mu je „kolt“ u širokom luku odleteo, kao da se pribrao.

– Vi mora da ste poludeli, Šejn! – pokušao je da mu glas zvuči sigurno i ubedljivo. – Zaboravili ste Apače. Moji Indijanci vam neće dozvoliti da izađete iz ove doline. Upali ste u klopku koju ste sami sebi postavili.

Izgledalo je kao da je neko čuo šta Ron Faler govori i potrudio se da ga uveri u suprotno.

Tamo odakle je dopirala pesma Indijanaca začuli su se pucnji. Meci iz „vinčesterke“ ispaljivani su jedan za drugim. Za sada još nepoznati strelac kao da je imao uspeha, jer nešto kasnije odjeknu topot kopita.

Šejn ugura Falera u zaklon. Držao je i dalje uperenu pušku iščekujući jahača. Prvo je pomislio da su se pojavili Meksikanci ili vojnici. Međutim, radilo se doista o jednom jedinom čoveku koji je sredio Apače. Možda je i bilo preživelih, ali su se oni sigurno povukli u zaklon. Trebaće im vremena da se opet sakupe. U ovom trenutku od njih nije bilo ni traga.

Vin Karlov se nije ni malo trudio da sakrije svoj dolazak, niti je tražio zaklon. Veoma brzo se otkrilo na čemu zasniva svoju samouverenost i sigurnost. Ispred njega na konju ležala je popreko, vezana sa krpom u ustima Miranda. Znao je gde treba da traži Falera i Šejna. Držao se na izvesnom rastojanju i posmatrao sa uživanjem do pola natovarena kola. Kazao je ljubazno:

– Ako ste razumni gospodo ne mora doći do krvoprolića. Ja se užasavam nasilja.

– Meni je gospodo stalo samo do mog pravično odmerenog dela – kazao je Karlov. – Pošto sam ja jedini koji je dugo vremena radio sa Falerom, pravedno je da ja dobijem polovinu. Šejn ispada iz podela jer je radio protiv nas.

Slatkorečivi razbojnik je uzalud čekao na saglasnost. Šejn je očajnički tražio mogućnost da nekako okrene situaciju da uzme inicijativu u svoje ruke. Ron Faler se nije osećao sposobnim da donosi bilo kakve odluke.

– Molim vas lepo da svoje oružje odložite negde gde ga mogu videti! – zahtevao je Karlov. U međuvremenu je sjahao i otišao u zaklon. Mirandu je prosto skinuo s konja i pustio da padne na zemlju.

– Ako ne budete pokazali potrebnu uviđavnost, smatraću se na moju veliku žalost prinuđenim da postupim drugačije, da zaboravim da sam džentlmen. Morao bih ovoj mladoj leđi da priđem priлично blizu.

– Vi ste poludeli Karlov! – jedva je procedio Faler. – Valjda ne mislite da će Šejn dozvoliti da ga zaludujete? Ja to ne mogu da sprečim, mislim ono što vas čeka.

– Doista za žaljenje – kazao je Karlov podboden. – A što se Šejna tiče tu ste doista u zabludi. Kada on treba da bira između tovara srebra i ljudskog života, uvek će se opredeliti za život. Slažete li se, veoma uvaženi prijatelju?

– U svakom slučaju – složio se čovek iz Sedme brigade. – Kakve mi garancije možete dati, Karlov?

– Garancije? – Karlov se nasmeja izveštačeno. – Vi izgleda niste svesni svog položaja. Ne možete postavljati nikakve uslove. – Pri tom je uglađeni razbojnik pucnuo prstima. Na taj znak se pojavi njegov čistač cipela iz zatvora. Verovatno se sve vreme i nalazio u pozadini, zaklonjen. Plavokosi mladić nije čak ni bio naoružan, ako se izuzme nož koji mu je bio zadenut za opasač. Verovatno ga je koristio da njime čisti nokte. Krv se sigurno još nikad nije zalepila za sečivo.

– Dečko, hoćeš li da pričuvaš ovu mladu damu? – zamolio ga je Karlov. – Bojim se da ću prvo morati ovu gospodu da uverim u ozbiljnost njihovog položaja.

– Bolje bi bilo da pripazite na svoje zdravlje Karlov! – upozorio ga je Šejn. – Ili ste možda poubijali sve Apače?

– Naravno da nisam – skromno je izjavio Karlov. Dvojica su mi umakla, a dvojica su samo ranjena. No, ja mislim da će oni odmagliti. Zna li zbog čega? Vojnici su nas sledili. Stići će ovamo ranije ili kasnije. Svima nama to baš ne bi odgovaralo, ili se možda varam?

Vin Karlov izađe iz zaklona. Oslonio se na to da će njegov drug iz ćelije ubiti Mirandu nožem ako to bude potrebno.

Šejn se nekoliko trenutaka kolebao da li da dejstvuje, da stupi u akciju ili ne. Onda je ipak rešio da zaštititi Mirandu. Bacio je „vinčesterku“ daleko od sebe u trnovit žbun. Vin Karlov naravno nije hteo da je izvlači odande i povredi svoje nežne ruke, Šejn i Faler su morali da natovare na kola sve poluge koje su ležale na zemlji kraj njih. Bio je to veliki tovar jer se u trenutku prepada Vina Karlova samo polovina poluga nalazila u kolima.

– Molim vas okrenite kola – zamolio je Karlov ljubazno.

Šejn je i to učinio. Ako se i nadao da će se Apači umešati i skinuti im s vrata ovog uglađenog lupeža, morao se razočarati. Ni jedan crvenokožac se nije pojavio. Možda je to bilo u vezi sa navodnim dolaskom vojnika, možda je to i bila istina.

– Kid! – doviknu Karlov dubokim glasom na način na koji to čine glumci. – Da li bi hteo da vežeš ove džentlmene? U protivnom bi mogli pokušati da nam otmu zasluženi plen.

– To sigurno! – tvrdio je Šejn gnevno. – Čak i da dospete preko granice Karlov, ja ću vas slediti. Naći ću vas bez obzira u koji se budžak budete uvukli, u koji deo Meksika. Nema tog mesta na kojem se možete sakriti.

– To uopšte nije moj način – odgovorio je Rus. – Ne spadam u

gamad koja se zavlači pod budžacima. Neću se prikrivati ni zavlačiti, nego boraviti u rezidenciji i to do kraja svog života. Boraviću u vili u prijatnom kraju, vili koja odgovara mojim prohtevima, sa ljudima koji su uz mene, bliskim ljudima. Šta bih inače činio, kada srebro omogućava sve najbolje? Faler je mislio da se sve to može organizovati i uspeti primenom sile, mučenjem i ucenom. Ja sam protiv takvih metoda, ja sam za mudra rešenja u kojima ruke ostaju čiste. Ostatak života provešću uz dobro piće i lepu pesmu. U tome uživam. Naravno ono što mi odgovara mora se platiti novcem. Samo zbog toga sam iskoristio svoju pamet i uzeo ono što mi pripada. Nego, da vas upozorim Šejn, srebrom u Meksiku mogu da platim odanu i hrabru ličnu gardu. Računajte s tim ako budete pokušali da stignete do mene. Osim toga, ne treba da zaboravite da ni sada bez takve garde niste mogli izaći samnom na kraj.

Kid je zadivljeno slušao ovaj prilično dug govor svog gospodara. Ovaj je vezao svog konja za kola a onda se popeo na kočijaško sedište. Odvrnuo je kočnicu jednom rukom dok je u drugoj još uvek držao pušku uperenu na vezanog Šejna. Na licu mu je igrao osmeh iz kojeg je izbijala samosvest i radost. Za to vreme je Kid vezao Faleru ruke na leđa. Posle toga je uzeo laso i njime pričvrstio obojicu, vezujući ih zajedno. Bili su okrenuti leđima jedan prema drugom. Šejn je bio za čitavu glavu viši od svog sadašnjeg saputnika Falera. Besno je pratio šta Karlov radi. Kid se već bio povukao nazad.

– Želim vam puno sreće moja gospo. I vama džentlemani, naravno – govorio je Rus. – Kao što sam već rekao na kraju ne pobeđuju ni snaga ni nasilje, nego gvozdena volja i upornost a naravno i nasleđena dosetljivost. Neka vam sve ovo, uostalom, posluži kao pouka. Zaista zabavno videti vas tako blizu jedan drugome. Žalim što neću moći da vidim kakva će lica napraviti vojnici kada budu videli do koje mere su blizu dvojica smrtnih neprijatelja. Rado bih bio svedok te scene. Međutim, moram da žurim da bih izbegao susret sa vojnicima. To mi baš nije neophodno. – Mahao je „vinčesterkom“ i dodao: – Smestite se udobno jer će sigurno potrajati prilično dugo dok vas budu oslobodili.

Najzad je zamahnuo bičem i kola su krenula. Kraj Karlova je seдео plavokosi Kid koji je s vremena na vreme podozrivo posmatrao šta se zbiva iza kola. Vin Karlov je počeo da peva neku pesmu na nerazumljivom jeziku prateći sebe pucketanjem biča.

Konji su imali težak posao. Zapinjali su svom snagom da bi pokrenuli napred kola natovarena srebrnim polugama. Nije bilo ni staze ni putanje. Karlov je sledio stari trag. Samo što se kočija odmakla, Šejn počeo da psuje i počeo da se kotrljajući i puzeći primiće kamenu sa oštrom ivicom. Pri tome je nosio i povlačio za sobom Falera kao ranac. Počeo je da trlja po oštroj ivici kamena konopac koji ih je spajao. Bio je to mukotrpan posao ali je ipak napredovao. Uskoro su bili slobodni jedan od drugog. Ostale su samo veze na rukama koje su blokirale Šejnove zglobove. Osloboditi se njih, biće još teži poduhvat.

Miranda nije mogla da pomogne Šejnu jer je ležala na zemlji nesposobna da se pomakne. Indijanci nisu zaboravili da joj vežu i noge.

Ron Faler je dozivao svoje Apače. Međutim, niko mu nije odgovorio.

Konačno se Šejn oslobodio veza na rukama pa je mogao da oslobodi Mirandu. Kada je to obavio ispregao je tri konja koja su mu bila potrebna. Bili su neosedlani, što njemu nije predstavljalo teškoću. Oprezno je izvukao „vinčesterku“ iz trnovitog žbuna a onda naložio da krenu. Pušku je držao na gotovs jer je strahovao od mogućeg napada Apača. Trudio se da mu ništa ne promakne.

Ron Faler je jahao u sredini još uvek vezan dok je Miranda obrazovala začelje. Na mestu gde je ležao mrtav poglavica otkrili su i leševe Indijanaca koje je Karlov poubijao. Sakupili su oružje i konačno napustili dolinu.

Vin Karlov je naravno stekao prednost, približavao se meksičkoj granici.

– Već ćemo dočepati tog lupeža – obećavao je čovek iz Sedme brigade, mrmljajući gnevno sebi u bradu.

*

Samo sat kasnije vojnici su stigli u dolinu. Jahali su u dvojnim redovima. Prvo su naleteli na kočiju kojom je Ron Faler pobegao. Konj je bio ispregnut. S njim je direktor kaznionice odjahao najverovatnije pravo u pakao. Na kočiji nije bilo ničega. Tovar je iščezao. Sve sanduke i torbe, bisage koje je Faler sakupio kao višegodišnji plen iščezle su, to jest prešle su u vlasništvo Vina Karlova.

Poručnik koji je komandovao ovom vojnom jedinicom pustio je svoje vojnike da predahnu kada je ugledao mrtvog poglavicu. Naredio je da budu sve vreme na oprezu jer su nedostajala još četiri Indijanca, koji su se verovatno prikrivali tu negde u blizini. Krenuli su da ih traže i nalazili jednog po jednog. Prvi kojeg su posle kratkog predaha pronašli bio je na umoru. Drugi je bio suviše teško ranjen da bi pružao otpor. Jedan se predao.

Poslednji Apač se branio pola sata skriven u jednoj od špilja. Kada je potrošio svu municiju koju je imao uz sebe izašao je iz svog skrovišta.

Vojnici su počeli da pucaju, međutim Indijanac je ostao nepomičan na jednom kamenom bloku. Bez ikakvog oklevanja učinio je odlučujući korak, sunovratio se u provaliju i ostao da leži smrskan na njenom dnu. Ni po koju cenu nije hteo da padne u ropstvo.

Posle nekoliko trenutaka mučnog ćutanja poručnik naredi da se dolina pažljivo pretraži. Uspelo mu je uz pomoć nekolicine vojnika da nađe druga kola koja su takođe, kao i kočija bila prazna. Međutim, tragovi su bili dovoljno rečiti. Poručnik potera svoje vojnike uz brdo. Tamo su u špilji našli ostatak srebrnih poluga. Uхватili su i odbegle konje, upregli ih u kola i počeli mukotrpan

posao, utovarivanje srebrnih poluga. Naravno, ne da ih zadrže za sebe. Naprotiv.

Poručnik je imao razloga da bude zadovoljan, jer je ipak veći deo srebra ostao u špilji. Nedostajalo je preko pedeset poluga. Poručnik je zaključio da su bile natovarene na kola čije je tragove otkrio. Srebro je bilo teško, pa prema tome i tragovi duboki. Vodili su prema meksičkoj granici.

– To će morati da raščiste Meksikanci – kazao je poručnik razočaran. – Mi ne smemo da prelazimo granicu. Taj lupež ima veliku prednost. Na našoj strani, s ove strane granice mu ne možemo ništa. Izmakao nam je!

– Ko nas je tako nadmudrio? Onaj Šejn, možda? – pitao je narednik.

– Nema pojma! – iskreno je odgovorio poručnik. – Mogao bi to biti i onaj Kus, o kojem su nas zatvorenici obavestili. Njega nismo našli do sada ni mrtvog ni živog.

Poručnik je neko vreme ispitivao tragove na koje je naišao. Postepeno je utvrdio da su kola sa ukradenim srebrom pratila tri jahača.

– Jedan od trojice jahača je onaj Faler. Dao bih jednogodišnju platu kada bih mogao da ga dočepam.

Nemajući kud, poručnik izda naređenje za povratak. Trebalo je srebro obezbediti, smestiti ga na sigurno. Morao je da se odrekne potere za preostalih 50 poluga. Mudro je zaključio:

– Bolje vrabac u ruci, nego golub na grani! Ipak, novine će nas žestoko napasti, a na razvoj diplomatskih odnosa između nas i Meksika ne smem ni da pomišljam. Uostalom, srebro pripada meksičkoj vladi a ukradeno je na našoj teritoriji.

– Znači vraća se nazad odakle je i došlo – podseti narednik. – To sada poručniče nije više naš problem.

Približavali su se kaznioni. Zidovi i sva zdanja ukazivali su na nedavnu žestoku borbu. Svuda su stajale naoružane straže.

Ovaj slučaj je ustalasao sve. Iz Jume su nagrnuli svi koji su imali nešto da kažu. Svi su govorili isto: „Kakav skandal! Direktor zatvora šef razbojničke bande! Tako nešto se nikad više ne sme dogoditi!“

Poručnik je priredio gradonačelniku Jume veliku radost kada je javio da je stigao. Naravno ne praznih ruku. Dokumenti o transportu su brižljivo proveravani. Pokazalo se da nedostaje još 58 poluga srebra. Gradonačelnik je odlučio da nekako, zaobilazno uputi Meksikance gde bi trebalo da potraže ostatak blaga.

Posle toga su zatvorenici preseljeni u druge zatvore. Meksikanci i američka konjica dobili su nalog da ostatak transporta, zapravo njegov veći deo proslede u Feniks. Krenuli su odmah na put. On ih je vodio duž reke Gila. Tamo se nalazio mali rezervat Apača. Žene i deca su saznali šta se dogodilo. Nekim tajnim, neuhvatljivim kanalima je vest stigla do njih. Krenuli su svi da sahrane svoje mrtve.

U malim, primitivnim kolibama u kojima su stanovali nije ostao niko ko je mogao da se kreće.

Poručnik je samo odmahivao glavom, kada je video napuštenu

ognjišta i polusrušene napuštene kolibe. S te strane im nije pretila nikakva opasnost.

XI

Kada je Vin Karlov prišao prozoru svoje hotelske sobe i bacio pogled na glavnu ulicu još uvek usnulog malog meksikanskog grada gotovo ga je udarila kap. Čovek koji je stajao naslonjen uz dovratak kantine nije bio niko drugi do – Šejn.

Grozničavo je razmišljao kako da mu se suprotstavi, da ga izbegne. Još uvek nije pribavio telesnu gardu kojom je pretio čoveku iz Sedme brigade.

Naglo se izmakao od prozora, pritrčao postelji i počeo da drmu sa Kida.

– Hajde! – vikao je. – Ustaj, idi dole i kupi mi nekoliko njihovih revolveraša, pištoljersa, kako ih zovu. Nova ne igra nikakvu ulogu. Treba da zaustave Šejna. Taj kopilan nas je pratio. Ako ne budemo požurili još će nas dokopati za jaku i vratiti preko granice.

Kid se grozničavo oblačio.

– Da li je sam? – pitao je plavušan.

– Da li je sam? – ponovio je Rus. – Kakvog to značaja uopšte ima? Da ima samo jednu ruku i to bi mu bilo dosta za nas. Ras-trgnuće nas na parčice ako nas samo dočepa.

Karlov pokupi svoje stvari i kroz prozor kroči na nastrešnicu da bi preko nje stigao neprimećen do štale. Tamo su stajala njegova kola. Hteo je da upregne konje i da nestane odavde što pre. Naravno, bez trunke žaljenja odlučio je da žrtvuje Kida.

Mladić je u predvorju hotela našao nekoliko besposličara koji su čekali priliku da se domognu neke pare. Kid nije tvrdio obećavajući nagradu.

– Vidite li onog preko, visokog Amerikanca? – pitao ih je pokazujući na Šejna.

– Onog što razgovara sa senjoritom? – pitao je jedan od Meksikanaca.

– Da, to je Šejn. On traži neke Amerikance, kako sam čuo. Ona mlada žena se svuda raspitivala za njih.

– Nuđim 100 dolara svakome ko se uključi u bitku, a 1000 onome ko ga bude ustrelio – mamio ih je Kid. – Hajde, šta još čekate? Toliko novca nećete zaraditi u celom životu.

Svi Meksikanci ustadoše kao po komandi. Šejn je u međuvremenu počeo da motri na hotel. Verovatno je Miranda nešto uspjela da sazna. Ispričala je Šejnu da su se oni za kojima traga najverovatnije odseli u hotelu. Čovek iz Sedme brigade pređe na drugu stranu ulice. Pokreti su mu bili gipki, a desna ruka lebdela nad drškom „kolta“.

Meksikanci su se ućutali. Bili su neprirodno mirni.

– Proklete kukavice! – vikao je Kid. – Zar je moguće da se bojite jednog jedinog čoveka?

– Ne gospodine – mrmljao je jedan bezubi Meksikanac. – Ali ne-

kolicina nas bi mogla izgubiti glave ako bismo ga napali. To se, uostalom može videti na prvi pogled. Pravi je borac. S takvim se nećemo upuštati. U svakom slučaju ja neću. Šta uostalom, mogu imati od novca ako budem mrtav? Zašto mu se vi ne suprostavite, ne napadnete ga?

Bilo je to dobro postavljeno pitanje koje je Kida izbacilo iz ravnoteže. Odlučio je da odmagli. Nije hteo da izgubi odstupnicu. Karlov se upravo spremao da izveze kola iz dvorišta hotela.

Šejn je ušao u predvorje hotela. Zastao je na pragu i jednim pogledom osmotrio situaciju. Upitao je tiho:

– Gde su ona dva gringosa? – Pri tom je pogledao čoveka na recepciji. Čovek nesvesno ustade sa stolice. Međutim, nije prozborio ni reč. Samo je palcem pokazao preko ramena.

Šejn u nekoliko koraka pređe predvorje i nađe se pred sporednim vratima koja su vodila u dvorište. Kada je gurnuo vrata ugledao je Rusa koji je upravo poveo konje prema izlazu. Vukli su teško natovarena kola.

Kid je sedeo na kočijaškom sedištu i držao bič u ruci. Uplašeno je pogledao prema hotelu.

Čovek iz Sedme brigade stupi u dvorište. Na to je Karlov odmah skočio u zaklon. Počeo je da puca kao mahnit.

Šejn je međutim, nestao sa prethodnog mesta na kome je stajao, a koje je bilo meta razbojniku Karlovu. Sada se nalazio zaklonjen iza kamenog valova kraj vrata u koji se sakupljala kišnica. Kid je kliznuo sa svog kočijaškog mesta i lega na površinu koja je bila predviđena za tovar i delimično pokrivena polugama srebra. Pri tom je grčevito dokopao „vinčesterku“ koju je Rus tu spremio da mu bude na dohvat ruke.

Primitivši mladićevu nameru, Šejn je odmah počeo da puca. Kid polete unazad kao udaren džinovskom pesnicom u grudi. Prevrnuto se preko srebrnih poluga zaklonjenih arnjevima.

Karlov je počeo da urla:

– To niste smeli da učinite! – Bio je očigledno teško potresen Kidovim stradanjem. Osećam se prinuđenim da osvetim mladića!

Šejn mu je uzvratio u istom stilu:

– Dozvoljavate li da vam uputim jednu uncu usijanog olova?

Posle ovog pitanja Šejn je napao. Skočio je iz svog skrovišta i počeo da trči cik-cak. Pri tom je pucao na Rusa. Ovaj uvuče glavu u ramena. Zatvorio je oči i krljajući se pokušao je da se izmakne sa vatrene linije. Šejn nije imao mogućnosti da puca precizno, a osim toga nije ni želeo da ubije Karlova. Bilo bi mu sasvim dovoljno da se Rus preda da bi i njega i srebro prevezao preko granice. Međutim Karlov, sa svoje strane, nije više video izlaz. Pogibija njegovog mladog prijatelja sasvim ga je izbacila iz ravnoteže. Van sebe od nemoćnog gneva pucao je na Šejna. Međutim, promašivao je. Šejn se u jednom skoku nađe na kolima. Karlov se odmah baci ispod kola smatrajući da je tu zaklonjen. Sa revolverom u ruci gledao je gore da bi otkrio gde se protivnik nalazi i u kom pravcu se kreće.

Karlov je znao da mu se neće pružiti još jedna šansa da puca, da-

kle prvi metak je morao pogoditi cilj. Bez daha je ležao na zemlji i iskretao vrat ne bi li ugledao Šejna. Nije uspeo. U panici počeo je da puca. Pucao je jednostavno prema gore nadajući se da će metak bar slučajno pogoditi protivnika. Uostalom tu negde je i morao biti. Pre nego što se pribrao, magacin njegovog revolvera kalibra 45 bio je ispražnjen. Morao je da ga napuni. Škrkućući zubima izvlačio je metke iz opasača i ubacivao ih u magacin. Upravo je završio, kada ugleda pripijene nogavice pantalona uvučene u crne čizme. Nije bilo sumnje, to je Šejn!

Čovek iz Sedme brigade se saže.

– Tražiš li mene ti vašljivi razbojnice? – pitao je podrugljivo. Pri tome je uperio revolver na Karlova.

Rus mora da je sasvim skrenuo s pameti. S tog rastojanja nije imao nikakvih izgleda. Tada više nema svrhe odupirati se ili braniti. Jednostavno treba podići ruke uvis. Bilo je bezizlazno da ni sam Šejn u takvoj situaciji ne bi pokušao ništa.

– Igra je okončana, čoveče! – kazao je Šejn. – Vešala te čekaju. Nećeš umreti sam, tvoj voljeni direktor će ti praviti društvo.

Rus verovatno nije čuo šta mu se govori. Bio je van sebe od straha. Njegova ruka kao da je sama krenula. Hteo je da puca. Prema tome Šejnu nije ostavio izbor. Morao je da ga preduhitri, da povuče obarač. Iz takve blizine pogodak je morao biti smrtonosan.

Šejn se uspravio i uzdahnuo duboko. S žaljenjem je odmahnuo glavom. Miranda je uzbuđeno dotrčala iz hotela.

– Sve je završeno – kazao je Šejn. Podigao je Kida s kola i spustio ga pored Karlova na zemlju. Ljudi podstaknuti radoznalošću pohrliše u dvorište hotela. Sada, kada je opasnost minula počeli su da izlaze i iz okolnih zgrada.

Šejn dobaci hotelijeru zlatni dolar govoreći: – Sahranite ih hrišćanski. Podigao je Mirandu na kočijaško sedište a zatim se i on smestio pored nje i uhvatio uzde. Morao je još da izvuče Rona Faleru iz pansiona. Tada će ekipa biti kompletna. Direktora kaznične vezao je za krevet. Istina Vin Karlov je pokušao izdišući da izloži Šejna velikoj opasnosti. Poslednjom snagom uzviknuo je: – Srebro... No već gubeći svest izgovorio je to na svom maternjem jeziku pa ga ljudi nisu razumeli. U protivnom bi se u mnogima probudila pohlepa i ko zna kako bi se sve okončalo. Upravo to je Karlov i hteo da postigne. Bila je to njegova poslednja greška u životu.

*

Vodili su računa o tome da se ne sretnu sa Meksikancima. U tome im je noć bez mesečine veoma pomogla. Čovek iz Sedme brigade je neometano, zajedno sa srebrom i svojim zarobljenikom, stigao do granice. Prešao je u praskozorje. Ron Faler je odahnuo s olakšanjem. I njemu samom je bilo u interesu da stane pred američki sud. Meksikanski zatvori su bili izrazito neprijatni i zapušteni.

Oko podneva su zastali da predahnu. Pokazalo se da je Miranda veoma razmažena osoba. Nije uopšte znala mi kafu da skuva.

– Žao mi je! – kazala je Miranda pokajnički. – Nikada to nisam učila. To su radili oni koji su služili kod nas.

Šejn je legao na leđa i zagledao se u nebo. Beli, rastresiti oblaci laki kao od perja plovili su plavetnilom. Bila je to zanosna igra koja je mamila na sanjarenje i snove. Hiljade misli prošlo mu je kroz glavu. Miranda je sedela u senci kola. Otac joj je bio vezan za jedan kolski točak. Bio je neobrijan i izgledao veoma bedno. Što su se više približavali Feniksu, raspoloženje mu je bivalo sve gore. Pitao se da li će na kraju, ako njegova odbrana ne bude ubedljiva a dokazi protiv njega više nego očiti, stići na vešala? Bojao se smrti.

– Miranda, drago moje dete – šaputao je Ron Faler. – Zar ti nisam uvek ispunjavao sve želje? Možda sam bio bedan, loš čovek, ali sam bio dobar otac.

– Šta očekuješ od mene? Treba li da zbog tebe ustrelim Šejna?

– Naravno ne. Dovoljno je da me pustiš da umaknem.

– To nikada ! – kazala je devojkica ispunjena mržnjom. – A znaš li zbog čega neću? Već šest godina znam da moja majka uopšte nije mrtva. Ti si joj tutnuo novac u ruku i poslao je u Meksiko, a mene podizao sam.

– To moraš razumeti – tvrdio je Ron Faler. – Na svom položaju se nisam mogao oženiti Meksikankom. Odmah bi me ekspedovali u pustinju. To nije dolazilo u obzir.

– Ali ste mogli da se zabavljate s Meksikankama i sa ostalima?

– Bio sam mlad, a tada se ne razmišlja o mogućim posledicama. Veoma mi je žao. Ali sam uvek priznavao ono što sam učinio. Poklonio sam ti ugodno detinjstvo i mladost i uvek brinuo o tebi. A sada te molim za jednu malu uslugu. Odveži me i ja ću nestati.

– Putuj u pakao! – uzviknula je Miranda. – Hoću da te vidim na vešalima. Ostaću u Feniksu sve dok te ne obese. – Ustala je i uputila se do Šejna. Posmatrala je njegovu vitku priliku ispruženu u senci. Sklonila mu je šešir kojim je pokrio lice u stranu i poljubila ga. Kada se nagnula nad njega, crna duga kosa spustila se kao neprozirna zavesa. Uzvratio je poljubac. Odškrinuo je oči i prikovao pogled za bujne grudi pokrivene tankom svilenom bluzom. Uspravio se i uzeo devojkicu na krilo. Bilo mu je dovoljno što im je Ron Faler bio okrenut leđima. Uostalom, potpuno su zaboravili na zarobljenika. Miranda se izvijala kao zmija, a Šejn istinski uživao da bude s njom. Krenuli su mnogo kasnije nego što je to bilo predviđeno, pa su u Feniks stigli tek kada se mrak spustio na grad. Za ono što je čovek iz Sedme brigade smerao to je samo moglo značiti prednost. Morao je da preda svog zarobljenika i srebro, a da se ne pojavljuje na oči mesnom šerifu. Uostalom, nije bilo sumnje da šerif Masterson smatra Šejna razbojnikom. Još jedan račun nije bio sređen. Učestvovao je u napadu na banku i ranjenog Meksikanca pokupio s ulice. To su videli svedoci. Nisu ga zaboravili i sigurno će odmah na to podsetiti šerifa.

Ugledao je Mastersonov nos pri osvetljenom prozoru kancelarije kada je zaustavio kočiju. Čuvar zakona je pio kafu iz jednog lime-

nog lončića i posmatrao glavnu ulicu. U gradu je bilo mirno, ako se izuzme buka koja je dopirala iz saluna. Šejn dokopa Rona Falera za jaku i spusti ga ispred vrata šerifske kancelarije. Direktor zatvora je bio naslonjen na zid, pogleda uperenog u nož čije je sečivo svetlucalo u Šejnovoju ruci, osvetljeno jednim od uličnih fenjera.

– Šta nameravate? – pitao je užasnut, dok mu je glas podrhtavao.

Sve vreme puta je razmišljao o tome da li da uvuče i Šejna u kovitlac poraza. Trebalo je samo da digne galamu, ništa više. Transport bi sigurno bio zaustavljen. Na kraju, ako sve bude išlo kako je zamislio bar će omraženi čovek visiti uz njega. Uprkos svemu, baš zbog straha od Šejna, Faler je sve vreme ćutao. Jer već i sam pokušaj da uvuče Šejna u nevolje sigurno bi mu značajno skratio život. A on je još uvek gajio nadu da će se izvući na sudu. Prvoklasni advokat je ponekad u stanju da načini čuda. Ako uostalom od vodećih snaga u ovoj zemlji ima interesa da jednog direktora zatvora vidi obešenog? To bi poljuljalo poverenje građana. Izračunavao je pomno svoje šanse, uzimajući u obzir sve okolnosti. No sada je izgledalo kao da Šejn namerava da ga ubije! Odjednom je podigao ruku i bacio nož. Sečivo se zarilo uz sam vrat direktora Falera i prikovalo ga za vrata zajedno sa odećom. Taj čin je izazvao priličnu buku. Šejn je šmugnuo dalje od kancelarije zaštićen mrakom.

Vrata šerifske kancelarije se naglo otvoriše. Masterson nije mogao da veruje svojim očima. Direktor zatvora u Jumi bio je nožem prikovan za vrata. Ruke su mu bile vezane.

– Šta čekate čoveče? – vikao je Ron Faler, i dokazao još jednom da je navikao da izdaje naređenja i zahteva poslušnost. – Pomozite mi!

– Ja da vam pomognem? – odbrusio mu je čuvar zakona. – Vojaska traga za vama. Konjica je čak raspisala nagradu za vaše hvatanje.

– Za moje hvatanje? – tobož se iznenadi Faler. – Šta sam ja to učinio? Zar ne vidite čoveče da sam ja žrtva? Nedužan sam. Nisam ništa prekršio.

– Tu bajku možete ispričati na sudu.

Masterson je uz izvestan napor izvukao nož iz vrata i gurnuo Falera ispred sebe. Smestio ga je u jednu od ćelija a veze na rukama, načinjene od kožnog remenja, zamenio lisicama. Privukao je stolicu ispred ćelije i naterao zatvorenika da govori:

– Pričajte već jednom. Ko vas je isporučio ovde?

– Šejn! – odgovori Faler poraženo. – Sigurno je još uvek u gradu. Koliko ga znam, negde se u hotelu valja po krevetu sa mojom kćerkom.

– Šejn? Znam li ja tog čoveka?

– Šta ja znam. U svakom slučaju, on radi za vladu. Stalno je ot-
kucavao sve što je banda iz zatvora u Jumi smerala.

Direktor je opisao Šejna, a čuvar zakona se zamislio.

– Bogami, to zvuči kao da se radi o tipu koji je učestvovao u pre-

padu na banku. Odmah je pozvao svoje zamenike. Došla su sva trojica naoružana do zuba. Jedan koji se upravo vratio iz patrole podneo je izveštaj. Otkrio je kola i tovar srebra na njima.

– Unesite to srebro ovde unutra pre nego što se stvar raščuje. Složite poluge u susednu ćeliju. Tamo ima dovoljno mesta. Naravno i držite jezik za zubima. Ja svakako neću govoriti. Prvo moramo tog Šejna izbaciti iz stroja!

Ron Faler načulji uši.

– Znači li to da i vi hoćete da se domognete tog srebra? – Faler se isceri široko. – Moglo bi biti da smo od istrog soja!

Masterson je ostao miran.

– Šta to trabunjate? – pitao je provokativno. – Nisam rekao ništa slično. Samo vršim svoju dužnost. Smeštam srebro na sigurno mesto i spremam se da se dokopam tog Šejna.

Jedan od zamenika, mladi crnokosi čovek se nasmeje:

– Mi u Feniksu delimo medveđu kožu tek kada ga ustrelimo, razumete li?

Masterson je bio zadovoljan ovom reakcijom. Obratio se svojim ljudima:

– Ti Karel pođi sa mnom. Potreban mi je jedan svedok ako dođe do puškaranja. Kako bih mogao dokazati da je u pitanju bila nužna odbrana.

– Jasno kao dan! – kazao je Karel nameštajući bolje svoj „kolt“. – Gde se taj kopilan nalazi?

– Utvrdićemo za pola sata – uzvratio je šerif Masterson samouvereno. – Nema baš toliko hotela u gradu. Brzo ćemo ih pretražiti. Šejn je tip koji svakome pada u oči. To će nam olakšati posao.

– Verovatno će i kao leš biti tako upadljiv – zaključio je Karel stavljajući šešir.

Prazna velika kola sa arnjevima stajala su nekoliko kuća dalje. – Izbrojao sam ih, ima 58 lepih poluga. Baš dovoljno za udoban kraj života.

– Slažem se, šerife – kazao je pomoćnik, krećući u poteru za Šejnom. U trećem hotelu su saznali nešto.

– Da, ovde su se zaustavili – obavestio ih je službenik. – Bio je u društvu jedne dame koju je predstavio kao svoju suprugu. Ta Miranda mora da je polumeksikanka ili...

– Prijatelju – prekide ga šerif. – Želim da saznam broj sobe ništa više. Za tim momkom je raspisana poternica.

– Oni su preko u javnom kupatilu – kazao je službenik hotela uplašeno.

XII

Poslužiteljka u kupatilu, veoma debela u ružičastoj providnoj haljini pogledala je uplašeno šerifa videći ga namrštenog. Oči joj se razrogačiše kada je primetila da čuvar zakona olabavljuje revolver, a pomoćnik sledi njegov primer. Držali su se kao da će baš tu izvršiti prepad na čitavu bandu razbojnika.

– Kako ću u ovom burdelju naći čoveka koji uz sebe ima Meksikanku?

– Koga? – pitala je debela Neli nedužno.

– Dobro si me razumela, Neli.

– Ovo je pristojna kuća, šerife. Osim toga plaćamo da nas ne biste uznemiravali, zar ne?

– Moram tog momka uhapsiti, zato razveži jezik!

– Kabina broj 11. Broj je ispisan iznad ulaza – kazala je Neli preko volje.

– Ne mrdaj s mesta i drži jezik za zubima! – naredi joj Masterson. Zatim je krenuo u pokazanom pravcu. Šunja se pored tamnih zavesa koje su se nalazile na obema stranama uzanog hodnika. Iza svake zavesе nalazio se čabar s toplom vodom čim bi se mušterija pojavila. Tu su radile oskudno odevene žene čija je dužnost bila da se nađu pri ruci muškarcima i istrljaju im delove tela do kojih nisu mogli da dosegnu. Naravno, za određenu sumu su bile spremne da ispune svaku želju. Zbog toga je ovo kupatilo imalo veliki promet. Iza zavesа su se čuli glasovi, zveckanje čaša i poneki smeh.

– Prljav posao! – kazao je pomoćnik šerifa mrzovoljno.

Masterson nije odgovorio. Pratio je pogledom drvene tablice na kojima su bili belo ispisani brojevi pričvršćeni na šipke. Zastao je pred brojem 11.

– Predaj se! – urlao je šerif. Odmah je počeo da puca. – Predaj se Šejn! – Mastersonov pomoćnik je povlačio obarač kao mahnit. Meci su zviždeći cepali zavesu. Svako od njih dvojice ispalio je po šest metaka, a onda im je obojici revolver bio prazan. U kupatilu je zavládala panika. Devojke su vrišteći bežale, a muškarci su istrčavali nagi držeći odela u rukama.

U kabini se nije ništa pokrenulo. Masterson uzdahnu duboko i pomače zavesu u stranu! Iz kace izbušene mecima tekla je topla voda.

Čuvar zakona razvuče lice. Nije video nikoga. U to se pomače zavesа na kabini do one sa brojem 11. Šejn je stajao u hodniku neodeven. Samo mu je opasač s revolverom bio pričvršćen za gola bedra.

– Tražite li mene, šerife? – pitao je hladno.

Masterson ustuknu, a čovek iz Sedme brigade pođe za njim. – Jedna od mojih uobičajenih mera predostrožnosti – objašnjavao je čuvarima zakona. Znam koliko je osoblje u ovakvim kućama podmitljivo pa sam odlučio da promenim kabinu. Izgleda da mi je to donelo spas od nekih neugodnosti, zar ne?

– Šejn, vi valjda nećete pucati u dvojicu nenaoružanih ljudi, to jest onih koji ne mogu da se brane. Ja sam šerif, nemojte to zaboraviti!

– Nipošto! Kako bih to mogao? Hajde, skidajte se!

– Šta? – šerif nije mogao da veruje svojim ušima.

Šejn nije morao da ponavlja svoju naredbu. Pomoćnik se mirno, pre bi se reklo poslušno, oslobodio obuće i odeće. Njegov primer je

sledio i Masterson. A šta je drugo mogao da čini? S praznim „kol-
tom“ se nije mogao suprotstaviti Šejnu. Bilo je besmisleno napa-
dati ga. Čak i da je pesničenje bilo u pitanju, šerifu je bilo jasno da
bi izvukao deblji kraj. Uostalom Šejn je bio nag pa se moglo videti
da je atletski građen. Pucnuo je prstima. Miranda, koja se u među-
vremenu obukla pruži mu odeću. Oblačio se ne skidajući pogled sa
svojih protivnika. Neli, koja je sedela za kasom gledala ga je otvo-
renih usta. Njene crveno namazane usne razvukoše se u značajan,
rečit osmeh. Šapnula je: – Kakav momak!

Čim se obukao, Šejn dade znak revolverom.

– Hajdemo! – kazao je odlučno.

– Kuda? – pitao je Masterson zbunjeno. Neću ovakav na ulicu
čoveče! To sebi ne mogu dozvoliti, shvatićete.

– Dovedi naše konje Miranda – obratio se Šejn devojci ne okre-
ćući se prema njoj. Odmah ga je poslušala. Prošla je pored šerifa i
nestala. Šejn je poterao dvojicu gubitnika niz stepenice. Bilo je
mnogo zluradih posmatrača koji su uživali u prizoru.

Dole je čekala Miranda držeći konje. Upravo ih je dovela iz ko-
njušnice gde su bili smešteni. Šejn se vinu u sedlo i odmeri nelju-
bazno dvojicu golih čuvara zakona.

– Držite ruke gore! – kazao je tiho.

Masterson je poslušao, ali je njegov pogled odavao koliko mu je
sve ovo mučno. Nadao se potajno da će dvojica njegovih pomoćni-
ka, koji su čuvali Rona Falera najzad primetili šta se zbiva i ume-
šati se, napasti Šejna. Uostalom pijani kauboji koji su izašli iz sa-
luna i grohotom se smejali pljeskajući, podigli su priličnu galamu.
To bi svakako moralo da privuče pažnju čuvara zakona u Feniksu
i da ih dovuče ovamo da bi uspostavili red.

– Trčite da spasete svoje živote! Trčite prema crkvi. Možda će
vam uspeti.

Masterson je oklevao. Šejn mu samo zari usijano olovo tik uz bo-
se prste na nogama. Nije smeo da okleva, potrčao je koliko ga noge
nose.

Posmatrači su imali dodatnu zabavu, zviždali su i podvriskivali.
Šejn naglim pokretom povuče uzde, okrete konja i potera ga u že-
stokom galopu.

Miranda je reagovala prekasno.

– Čekaj me, Šejn! – vikala je gnevno.

Čovek iz Sedme brigade se nije osvrtao. Samo je mahnulo rukom.
Mirandi je bilo jasno da je to oproštaj. Čoveka kakav je Šejn niko
ne može da veže za sebe.

K R A J

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

Evoksi

SIMPATIČNI JUNACI SA PLANETE **ENDOR**

IZ SLAVNE LUKASOVE SERIJE **ZVEZDANI RATOVI**

Evoksi

Evoksi

STRIP sveskama

sa samolepljivim sličicama i posebnim

ALBUMU

sa samolepljivim sličicama i posebnim

prvi put u našoj zemlji u crtanoj televizijskoj seriji,

